

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการวิจัยประสิทธิภาพในโรงเรียน
ประถมศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษา. พระนคร: เอรಾವังการพิมพ์, 2520.

เจน จรจัด. อุลกลาไวย วิญญาณอิสระแห่งท้องทะเล. อนุสาร อสท (มีนาคม 2525):
47-48.

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจนะ. จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2525.

ฉันทส ทองช่วย. ชาวเลและภาษาชาวเลเกาะลิเเห่. รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์
เมืองกลาง. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เรือนแก้ว, 2528.

ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2507.

ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์. การศึกษาเปรียบเทียบเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน
เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่าน การรับรู้ทางสายตาและแบบ
การคิดให้เหตุผล ตามหลักการอนุรักษ์ของเพียเจต์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515.

บุญช่วย ชูรักษา. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านกับการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

ประทีป ชุมพล. ชาวเลข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับสังคมชีวิตและการศึกษา. วารสารแลใต้
5 (กุมภาพันธ์-มีนาคม 2524) : 25-29.

ประเทือง เครือหงส์, ชาวน้ำชาทะเลในเมืองไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณกิจ
เทรดดิ้ง, 2524.

พิมพ์พร อภัยเลิศ. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการอ่านแบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526

- ไพโรจน์ พรพันธุ์นวงศ์, การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการของชาวเล ในตำบลรัชฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2527.
- ภาณี อัครโสภณ. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านขั้นต้นความก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดทักษะการอ่านขั้นต้นความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2525.
- รัตนา ศิริพานิช. การส่งเสริมความพร้อมในการเรียนอ่าน. คุรุภัณฑ์ฉบับความรู้เกี่ยวกับเด็ก 6 (มิถุนายน 2522) : 54-60.
- วิชาการ, กรม. คู่มือการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. พระนคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2522.
- วิสิฎฐ์ มายะเจียว. ชาวเล. วารสารรุสะมิแล 8, 2 (มกราคม-เมษายน 2528): 54-63.
- สุนันทา ทองซอน. การใช้แบบฝึกหัดทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรและนักเรียนที่พูดภาษาส่วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.
- สมิตรา อังวัฒนากุล และภาสินี ศรีหิรัญ. รายงานผลการวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526
- สุรัชย์ โพธิ์วิทย์. ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งกีดขวางกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร, 2521.
- สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดภูเก็ต. รายงานผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัด ปีการศึกษา 2531. หน่วยศึกษานิเทศน์สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดภูเก็ต, 2531.
- อนันต์ ศรีโสภณ. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

- อร กิ่งแก้ว. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับสิ่งใหม่ของชาวเลเกาะสีเھر อำเภอเมือง
จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527.
- อัมพร นิสัยจริยคุณ. ผลของวิธีการทบทวนและประเภทคำที่มีต่อการอ่านออกเสียงของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีภาษาแม่ต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2529.
- อากรณ์ อุกฤษณ์. ตำนานชาวเล. วารสารเมืองโบราณ 14, 3 (กรกฎาคม-กันยายน) :
70-75, 2531.

ภาษาอังกฤษ

- Berglund, Roberta Leola. A Sociocommunitative Microanalysis of two
Eighth-Grade Science Lessons Using two Instructional
Framework: The Teacher-Student Generated Lesson and the Teacher-
Manual Generated Lesson. EDD. dissertation, Northern Illinois
University, 1985. Disseretation Abstracts International 46
(1986) : 12A.
- Bush, Clifford L. and Mildred H. Huebner. Strategies for Reading in
the Elementary School. London : Macmillan Company, 1970.
- Chomsky, N. Topics in the Theory of Generative Grammar. Paris :
Mouton, 1969.
- Dawid W. Hogan. Men of the sea : Coactal Tribes of South Thailand's
west coast. Journal of the Siam Society (January 1972):
205-234.
- Eanet, M An Investigation of the REAP reading/study procedure : Its
rationale and efficacy. In P.E. Pearson & J. Hansen
(eds), Reading Conference, 1978.
- Eanet, M. & Manzo, A.V. REAP : A strategy for improving reading,
writhing, study skills. Journal of Reading 19 (1976):
647-652.

- Flavell, J.H. The Developmental Psychology of Jean Piaget. New York: D Van Nostrand Company, pp 164-201, 1963.
- Garcia, Yolanda O. Longroia. A Suggesto pedic Study on Second Language Reading Achievement and its Effect on Learning Strategics (Bilingual). EDD. dissertation, Univeristy of Houston, 1985. Dissertation Abstracts International 47(1986): 02A.
- Guszak, Frank. J. Diagnostic Reading Instruction in the Elementary School. 2nd ed. New York : Harper & Row , 1978.
- Hansen, J. & Pearson, P.D. AN instructional study : Improving the interential comprehension of fourth-grade good and poor readers. Journal of Educational Psychology. 75(1983): 821-829.
- Hansen, J. The effects of inference training and practice on young children's reading comprehension. Reading Research Quarterly, pp 391-417, 1981.
- Hildreth, Certruite. Teaching Reading. New York : Holt, 1958.
- Langer, J.A. Examining background knowledge and text comprehension. Reading Research Quarterly, pp 468-481, 1984.
- Manzo, A.V. The ReQuest Procedure. Journal of Reading 13 (1979) 123-126.
- Neal, Kathy Jane Stongner. Prediction in the Reading Process: Providing 9 Connection Between Prior Knowledge and Comprehension. EDD. dissertation, Auburn University, 1987. Dissertation Abstracts International 49 (1988) : 776A.
- Nessel, D. The new face of comprehension instruction : A closer look at question. Reading Teacher, pp 604-607, 1987.

- Olshavsky, J.E & Kletzing, K. Prediction : One strategy for reading success in high School. Journal of Reading. 22 (1979): 512-516.
- Osgood, Charles E. A behavioristic Analysis of perception and language as cognitive phenomena. In Haper, Robert, J.C. (eds), The Cognitive Processes Reading, pp.184-210. New York, 1964.
- Pearson, P.D. Changing the face of reading comprehension instruction. Reading Teacher. pp 724-738, 1985.
- Pearson, P.D. & Johnson, D. Teaching reading comprehension. New York: Holt, Rinechart & Winston, 1978.
- Pinter, Karen Ann. The Effect of Text Simplification and Instructional Procedure on the inference Generation of Fifth-Grand Disable Readers (Readability, Directed Reading-thinking Activity (DRTA), Group Mapping Activity, Children's Literture) Northeen Illinois University, 1985
Dissertation Abstracts International 46 (1986) : 12A.
- Rheingold, H.L. Gewirtz, J.L.Ross, H.W.Socialconditioning of Vocalization in the Infant. Journal of comparative Psychological Psychology 52 (1959) : 68:73.
- Richek, M.A. DRTA : 5 variations that facilitate independence in reading narratives. Journal of Reading 30 (1987) : 632-636
- Robinson, F.P. SQ3R. In Richard E. Maye, Educational Psychology, pp 307-308. United States of America, 1987.
- Russell G. stauffer. Directing the Reading Thinking Process. New York : Harper & Row, 1975.
- Russell G. stauffer. The Language-Experience Approach to the Teaching of Reading. New York, 1980.

Salzinger, S.S. and others. Operant conditioning of continuous speech in young children. Child Development (1962) : 685-695.

Schmitt, M.C. & Bauman, J.F. How to incorporate comprehension monitoring strategies into basal reader instruction. Reading Teacher, pp 28-31, 1986.

Skinner, B.F. Verbal Behavior. New York : Appleton Century Crofts, 1957.

Stern, Gatherine and Tonis Gould. Children Disorder Reading. New York : Random House, 1965.

Strang, McCullough and Traxter, Arthur E. Problems in Improvement of Reading. New York : McGraw-Hill Book Company, 1961.

Strang, Ruth and others. The Improvment of Reading. 4th ed. New York : McGraw-Hill, 1967.

Tinker, Miles A Teaching Elementary Reading. New York: Appletion-Century -Crofts, 1952.

William, Zachry. Ordinality and interdependence of representation and language development in infancy. Child Develpment 49 (1978): 681-687.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเข้าใจความ ชุดที่ 1

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้จนจบแล้วตอบคำถาม จากเรื่องที่อ่านโดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในกระดาษคำตอบ ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

เรื่องที่ 1 ลูกกระจ่ายจู้จู้

ลูกกระจ่ายแสนจู้จู้ตัวหนึ่ง ไม่ยอมกินผักที่กระจ่ายทั้งหลายชอบกิน ชีสยังบั่นจู้จู้จนกระจ่ายตัวอื่นๆ ไม่พอใจ แม้กระจ่ายมีความท้อใจเป็นอันมากที่ลูกของตนพอมลงไปที่

วันหนึ่ง นางคิโอะโรชินได้ อย่างหนึ่ง นางจึงเชิญเพื่อนกระจ่าย หมู แกะ และกระรอก มาเลี้ยงอาหาร นางหาข้าวโพดไว้ให้หมู หาผักไว้ให้แกะ หากกล้วยไว้ให้กระรอก และหาผักกาดไว้ให้เพื่อนกระจ่าย แต่ไม่ได้หาอะไรไว้ให้ลูกของตนเลย เพราะของเหล่านี้ลูกกระจ่ายไม่เคยชอบกินสัตว์ทั้งหลายพากันกินอาหารที่แม่กระจ่ายเตรียมไว้ให้อย่างเอร็ดอร่อยเต็มแล้วเต็มเล่า เมื่อลูกกระจ่ายเห็นสัตว์อื่น ๆ กินอาหารอย่างเอร็ดอร่อยเช่นนั้น ก็นึกอยากกินขึ้นมาบ้าง จึงลองกินข้าวโพดของหมู ลองกินผักของแกะ ลองกินกล้วยของกระรอก และแล้วก็หันมาลองกินผักกาดบ้างกินพลาบก็นึกในใจว่าเรานี้โง่งอยู่เสียเป็นนาน มันอร่อยเช่นนี้เจียวหนอ นับแต่นั้นมา ลูกกระจ่ายแสนจู้จู้ ก็กลับชอบกินอาหารทุกชนิด ซึ่งทำให้แม่กระจ่ายและสัตว์อื่น ๆ พอใจมาก

1. ทำไมลูกกระจ่ายจึงพอมลงทุกวัน

ก. ไม่ยอมกินอาหารตามปกติ

ข. ไม่ยอมเชื่อฟังแม่กระจ่าย

ค. ซุกซนและบั่นจู้จู้

ง. ไม่สนใจอาหารและมักบั่นจู้จู้

2. สัตว์ทั้งหลายกินเลี้ยงกันอย่าง เอรีดอรรอย สัตว์ที่กล่าวถึงหมายความว่าใคร
 - ก. สัตว์ที่เป็นมิตรกับกระต่าย
 - ข. ลูกกระต่าย และสัตว์อื่น ๆ
 - ค. สัตว์ที่มาในงานเลี้ยงบ้านกระต่าย
 - ง. สัตว์ที่ชอบกินอาหารทุกชนิด
3. ขณะที่สัตว์ต่าง ๆ กำลังกินอาหารเอรีดอรรอย ลูกกระต่ายรู้สึกอย่างไร
 - ก. รู้สึกเอรีดอรรอยกับสัตว์อื่น ๆ ด้วย
 - ข. ไม่รู้สึกอยากกินอาหาร
 - ค. รู้สึกเสียดายอาหารเมื่อเห็นคนอื่นกิน
 - ง. เพิ่ง เข้าใจว่าอาหารนั้นน่ารับประทาน
4. เหตุใดจึง เรียกลูกกระต่ายตัวนี้ว่ากระต่ายจู้จี้
 - ก. เพราะทำตัวน่าเบื่อหน่าย
 - ข. เพราะ เอาแต่ใจตัวเอง ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่
 - ค. เพราะชอบบ่นจู้จี้กับแม่กระต่าย
 - ง. เพราะชอบสร้างความรำคาญให้ผู้อื่น
5. เหตุการณ์ในเรื่องนี้น่าจะ เกิดขึ้นที่ไหน
 - ก. ในบ้านของกระต่าย
 - ข. ในห้องของกระต่าย
 - ค. ในป่าใกล้บ้านของกระต่าย
 - ง. ในสวนใกล้บ้านของกระต่าย
6. นักเรียนคิดว่าเด็กดีควรกินอาหารอย่างไร
 - ก. กินอาหารทุกอย่างที่แม่เตรียมมาให้
 - ข. กินอาหารทุกอย่างที่ผู้ใหญ่ให้
 - ค. กินอาหารทุกอย่างที่เอรีดอรรอย
 - ง. กินอาหารทุกอย่างที่มีลักษณะน่ากิน

เรื่องที่ 2 สู้เสือด้วยร่ม

หญิงชาวบ้านคนหนึ่ง เดินกางร่มไปเก็บเห็ดในป่าใกล้หมู่บ้าน ขณะนั้นฝนตกพรำๆ เมื่อถึงที่มีเห็ดเธอหุบร่มแล้วลงมือเก็บเห็ด เก็บได้จนเต็มกามือ จึงเอาเห็ดใส่ในกระจาดพอเงยหน้าขึ้นก็เห็นเสือโคร่ง เดินเข้ามาหา เธอตกใจสุดขีดแต่ก็ยังมึสติอยู่ จะหนีก็หนีไม่ทันจึงลงนั่งยอง ๆ แล้วใช้ร่มเป็นอาวุธป้องกันตัว โดยเลือกปลายร่มไปทางเสือ เสือโคร่ง เดินมาอีกสองวา ก็จะถึงตัว เธอจึงกางร่มออกไปโดยเร็วเสียงดังพรีบ ภาพของร่มที่กางออกอย่างกระตั้นหัน ประกอบกับเสียงดังพรีบ ทำให้เสือโคร่งชะงักทันที ทำทางมันตกใจมาก แต่ความทิวทิวให้มันจ้องคร่อมอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นร่มไม่ทำอันตราย มันก็ขู่คร่ำรามแยกเขี้ยวเข้ามาหาเหยื่อ

ฝ่ายหญิงใจกล้าหาเสียงขู่คร่ำราม แล้วขยับร่มกลับไปกลิ้งมาบนพื้นดินโดยให้ร่มก้างไว้เสมอ เสือโคร่งพยายามเดินบรอบเหยื่อ เพื่อจะคว้าเป็นสัตว์อะไร แต่หญิงคนนั้นก็กลิ้งร่มบังหน้าไว้เสมอ จนเสือเลิกกลัวหันหลังเดินกลับไป เธอจึงรอดตายด้วยความใจกล้า

7. เสื่อโครงไม้เข้าตะครุบหญิงชาวบ้านทันที เพราะเหตุใด
- เพราะหญิงชาวบ้านนั่งยอง ๆ
 - เพราะหญิงชาวบ้านมีร่มเป็นอาวุธ
 - เพราะหญิงชาวบ้านเปิดร่มเสียงดังพริบ
 - เพราะหญิงชาวบ้านเอาร่มแทง เสื่อ
8. จากเรื่องแสดงให้เห็นว่านางป่าเป็นอย่างไร
- มีความน่ากลัวมากกว่าน่าเทียว
 - เป็นแหล่งที่หาอาหาร
 - มีทั้งพืชและสัตว์มากมาย
 - มีสัตว์ร้ายที่เป็นอันตรายต่อมนุษย์
9. หญิงชาวบ้านจากเรื่อง เป็นคนลักษณะอย่างไร
- กล้าหาญและอดทน
 - กล้าหาญและมีสติ
 - กล้าหาญและรอบคอบ
 - กล้าหาญและใจเด็ด
10. ถ้าหญิงชาวบ้านชวนเพื่อนไปค้ายแต่มีร่มคันเดียวจะ เกิดอะไรขึ้น
- คนทั้งสองจะเข้าร่วมเป็นอาวุธป้องกันตัวได้
 - ร่มปิดบังคนทั้งสองไม่มีคนเลื่อมองเห็นและจับกินได้
 - คนทั้งสองจะช่วยกันต่อสู้กับเสือ
 - คนทั้งสองจะแย่งร่มกัน

เรื่องที่ 3 คุ่นกับแม่น

ครั้งหนึ่ง แม่น้อยต้องออกเร่ร่อนหาที่อยู่อาศัยใหม่ เพราะที่เดิมถูกสัตว์อื่นรังแก บังเอิญแม่นโชคดีมาเจอเข้ากับคุ่นใจดี ยอมให้แม่นอาศัยอยู่ด้วย ตั้งแต่นั้นมาแม่นก็อาศัยอยู่กับคุ่น แต่รู้ที่เป็นที่อาศัยของคุ่นนั้น คับแคบเหมาะที่คุ่นจะอยู่เพียงคนเดียว เมื่อแม่นมาอยู่ทำให้ลำบากต้องเดินชนกับแม่น ซึ่งลาตัวมีหนามแหลมคมอยู่รอบ ๆ จนคุ่นต้องบาดเจ็บเลือดไหล คุ่นจึงบอกว่า "ขอให้เจ้าออกไปหาที่อยู่อื่นเถิด เพราะเจ้าอยู่กับข้าแล้วทำให้มันคับแคบ ตัวเจ้ามีหนามช้ำชอนกับเจ้าแล้วต้องเจ็บตัวอยู่เสมอ" แม่นได้ฟังดังนั้นก็ตอบว่า "ข้าอยู่ที่นี้สบายดีแล้ว เจ้าเจ็บตัวและรู้สึกคับแคบก็เชิญเจ้าไปหาที่อยู่ใหม่เอาเองก็แล้วกัน"

เรื่องที่ 4 ตำนานของโลก

ในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ ครูพูดว่า "โลกของเรานี้หลุดออกมาจากดวงอาทิตย์ ในตอนแรกโลกเรานี้ร้อนเป็นไฟเช่นเดียวกับดวงอาทิตย์

เด็กหญิงแดง ถามครูขึ้นว่า "แล้วเวลานี้ทำไมโลกเราจึงไม่ร้อนเหมือนดวงอาทิตย์เล่าคะ"

ครูตอบว่า "เมื่อโลกหลุดออกมาหมุนคว้างอยู่ ผิวนอกของโลกก็ค่อย ๆ เย็นลง แสงสว่างก็น้อยลงทุกที และเพราะว่าโลกเราเล็กกว่าดวงอาทิตย์ตั้งล้านเท่า โลกจึงเย็นเร็วกว่า และเย็นลงเรื่อย ๆ จนเกิดสิ่งมีชีวิตขึ้นได้"

เด็กชายดำจึงพูดขึ้นบ้างว่า "ถ้าเราขุดลงไปใต้ดินลึก ๆ หลายร้อยกิโลเมตร แล้วไปตั้งโรงเรียนอยู่ที่นั่นเห็นจะสนุกจริง"

ครูจึงพูดว่า "เห็นจะไม่สนุกหรอก แต่เราจะถูกเผาตายมากกว่า"

เด็กชายดำลืมนดาโพรง แล้วถามว่า "ทำไมละครับ ก็รู้ว่าโลกเย็นแล้วไม่ใช่หรือครับ"

ครูตอบว่า "โลกเราเย็นเฉพาะ ผิวนอกเท่านั้น แต่ภายในของโลกยังร้อนอยู่ ครูจะแสดงให้เห็นเธอก็ได้"

ครูจึงดับถ่านไฟก่อนใหญ่ที่ยังลุกแดงมาก่อนหนึ่ง ทั้งไว้ประเดี้ยวเดียวถ่านนั้นก็เย็น จนนักเรียนหยิบด้วยมือได้ แล้วครูก็ทุบถ่านแตกออกเป็นสองซีก นักเรียนก็เห็นว่าข้างในถ่านถ่านยังแดงเป็นไฟอยู่ ครูจึงพูดว่า "โลกของเรา ก็เหมือนถ่านถ่านนี้ภายนอกเย็นจนเกิดมีคน สัตว์ พืชอยู่ได้ แต่ภายในยังร้อนเป็นไฟอยู่"

19. ในเรื่อง เด็กชายดำลืมนดาโพรง การแสดงกิริยาเช่นนั้นแสดงว่าเขาารู้สึกอย่างไร

ก. ตื่นเต้น และตกใจ	ข. แปลกใจ และสงสัย
ค. สงสัย และไม่แน่ใจ	ง. สงสัย และไม่เชื่อ

20. ในปัจจุบันนี้ เหตุใดโลกของเราจึงไม่ร้อนเช่นเดียวกับดวงอาทิตย์

- ก. เพราะการหมุนรอบตัวเองของโลก
 ข. เพราะการหมุนรอบดวงอาทิตย์
 ค. เพราะระยะทางจากโลกกับดวงอาทิตย์เปลี่ยนไป
 ง. เพราะขนาดของโลกเล็ก

21. ทำไมเราจึงอยู่ใต้ดินลึก ๆ ไม่ได้
- เพราะโลกเย็นแต่ภายนอก
 - เพราะโลกเรายังร้อนอยู่ เย็นลงเพียงบางส่วน
 - เพราะความร้อนของโลกมีมากกว่า
 - เพราะภายในอากาศถ่ายเทได้ยาก
22. เหตุใดครูจึงกล่าวว่า "โลกของเรา ก็เหมือนถ้ำก้อนนี้"
- เพราะ เวลาเย็นลงมันเริ่มเย็นจากภายในเหมือนกัน
 - เพราะ เวลาเย็นลงมันจะ เริ่มเย็นจากภายนอกเหมือนกัน
 - เพราะ เวลาลึกลงไป ความร้อนจะ เพิ่มขึ้นเหมือนกัน
 - เพราะ เวลาลึกลงไปต่างก็ใช้เป็นเชื้อเพลิงได้เหมือนกัน
23. จากการอ่านเรื่องนี้ทำให้นักเรียนทราบเรื่องราวเกี่ยวกับโลกของเราในด้านใด
- ในด้านขนาดของโลก
 - ในด้านความสำคัญของโลก
 - ในด้านการเกิดสิ่งมีชีวิตในโลก
 - ในด้านที่มาของการเกิดโลก
24. ทำไมสิ่งมีชีวิตจึงอาศัยอยู่บนโลกได้
- เพราะผิวภายนอกโลกเปลี่ยนไป
 - เพราะภายในโลกยังร้อนอยู่
 - เพราะผิวภายนอกโลกเย็นลง ไม่ลุกเป็นไฟเช่นดวงอาทิตย์
 - เพราะความร้อนบนพื้นโลกมีน้อย

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่องที่ 5 ขูเกี่ยวกับตึกแก

ที่ขู ขีว เลือย เข้าไปในปากของตึกแกนั้นเป็นประโยชน์สำหรับตึกแกเอง เพราะขู ขีวกับตึกแกนั้นธรรมชาติสร้างมาให้มีอุปการะต่อกัน ธรรมชาติตึกแกนั้นเมื่อกินแมลงมาก ๆ ทุกวันแล้วก็อ้วนพี มีมันจับในกระ เพาะอาหาร เมื่อไขมันจับหนาเข้า ตึกแกกินอาหารเข้าไปอีกก็ไม่ย่อยเกิดความอึดอัดแน่นท้องนอนอ้าปากอยู่ ฝ่ายขู ขีวเมื่อเห็นตึกแกมีอาการเช่นนั้นก็เลื้อยคลานเข้าไปในปากตึกแก แล้วส่งหัวเข้าถึงกระ เพาะ ก็จะกินเศษอาหารในนั้นตลอดจนไขมันที่จับอยู่ในกระ เพาะ เมื่อมันดึงไขมันออกจากกระ เพาะ เป็นเหตุให้ตึกแกเลือดออกบ้าง หัวขู ขีวจึงเปื้อนเลือดบ้าง แต่ตึกแกไม่บาดเจ็บอะไรกลับสบายขึ้นเสียอีก

เมื่องูเขี้ยวกินเสร็จแล้วก็จะถอยตัวกลับ งูเขี้ยวก็นอนพักเอาแรง สักครู่หนึ่งก็วิ่งไปได้
ที่งูเขี้ยวนอนอยู่สักสัปดาห์ เป็นธรรมดาของงูทุกชนิดกินอะไรเข้าไปแล้ว ก็จะนอนสักครู่หนึ่งเสมอ
แล้วจึงเคลื่อนไหวต่อไป เช่น งูเหลือม ที่กินสัตว์ใหญ่ ๆ เช่น หมู หรือลูกวัว ก็ต้องนอนนิ่งอยู่
กับที่เป็นเวลา ๆ

25. การที่ตุ๊กแกทำอาการ นอนอ้าปาก แสดงว่าตุ๊กแกเป็นอย่างไร
 - ก. เกิดความรู้สึกไม่สบายตัว
 - ข. เกิดอาการเมื่อยตามตัว
 - ค. เกิดอาการไขมันเป็นพิษ
 - ง. เกิดอาการอาหารเป็นพิษ
26. เมื่องูเขี้ยวเอาหัวออกจากห้องตุ๊กแกแล้ว ตุ๊กแกจะเป็นอย่างไร
 - ก. เจ็บปวด
 - ข. หดรี้วแรง
 - ค. ไม่มีตบ
 - ง. รู้สึกดีขึ้น
27. เหตุใดตุ๊กแกจึงยอมให้งูเขี้ยวเอาหัวเข้าไปในท้อง
 - ก. เพราะตุ๊กแกกลัวงูเขี้ยว
 - ข. เพราะอยากให้งูเขี้ยวกินตบ
 - ค. เพราะตุ๊กแกอยากให้งูเขี้ยวมาช่วย
 - ง. เพราะตุ๊กแกรู้ว่างูเขี้ยวจะมาช่วย
28. เพราะเหตุใดจึงกล่าวว่าที่งูเขี้ยวเลื้อยเข้าไปในปากของตุ๊กแกนั้นเป็นประโยชน์สำหรับ
ตุ๊กแกเอง
 - ก. เพราะงูเขี้ยวช่วยให้ตุ๊กแกรู้สึกดีขึ้น
 - ข. เพราะงูเขี้ยวมีหน้าที่ช่วยกินตบตุ๊กแก
 - ค. เพราะงูเขี้ยวช่วยบ่อนอาหารให้ตุ๊กแก
 - ง. เพราะงูเขี้ยวมีหน้าที่ช่วยตุ๊กแกเคี้ยวอาหาร
29. การกระทำของงูเขี้ยวและตุ๊กแกเข้าลักษณะใด
 - ก. สัตว์ทั้งสองเบียดเบียนกัน
 - ข. สัตว์ทั้งสองต้องพึ่งพากัน
 - ค. สัตว์ทั้งสองสามัคคีกัน
 - ง. สัตว์ทั้งสองเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน
30. หากมีคนเล่าว่างูเขี้ยวกินตบตุ๊กแกนักเรียนเชื่อหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - ก. เชื่อ เพราะจากเรื่องบอกว่างูเขี้ยวเลื้อยเข้าไปในปากตุ๊กแก
 - ข. เชื่อ เพราะจากเรื่องที่บอกว่างูเขี้ยวเข้าไปเมื่อตอนตุ๊กแกนอนอ้าปาก
 - ค. ไม่เชื่อ เพราะจากเรื่องที่บอกว่างูเขี้ยวเลื้อยเข้าไปช่วยตุ๊กแกกินไขมันและเศษอาหาร
 - ง. ไม่เชื่อ เพราะจากเรื่องเมื่องูเขี้ยวกินเสร็จแล้ว ตุ๊กแกไม่ตาย

31. สมมติว่านโลกามีงูเขียว ต๊กแกจะเป็นอย่างไร

ก. ต๊กแกอาจกินอาหารให้น้อยลง

ข. ต๊กแกจะต้องให้สัตว์อื่นช่วย

ค. ต๊กแกจะต้องเสียชีวิต

ง. ต๊กแกอาจเจ็บป่วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเข้าใจความ ชุดที่ 2

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้จนจบแล้วตอบคำถาม จากเรื่องที่อ่าน โดยทำเครื่องหมายกากบาท. (x) ลงในกระดาษคำตอบ ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด เพียงข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น

เรื่องที่ 1 ไอ้หัวล้านนอกครุ

มีชายสองคนเป็นเพื่อนที่รักใคร่กันมาก ชื่อว่าทิดทอง กับทิดถม ทั้งสองไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอวันหนึ่งมีพ่อค้าเร่ เอาของมาขายในหมู่บ้าน ทั้งสองคนจึงไปยืนดูสินค้าแล้วก็ตัดสินใจซื้อน้ำมันใส่ผมมาคนละขวด ทั้งทิดทองและทิดถมนั้น เมื่อซื้อน้ำมันมาแล้วก็รีบใส่ผมแล้วหิวเสียเรียบแปร ทั้งสองใส่ น้ำมันใส่ผมนี้ทุกวัน พอถึงวันที่เจ็ดปรากฏว่าผมร่วงทีละน้อย ๆ จนกระทั่งเหลือเพียงหรือมแหม่ม ทั้งสองตกใจมาก มานั่งปรึกษากันจนไม่ต้องทานอาหาร

ความทุกข์เรื่องผมร่วงยังไม่พอ ช่างรายชาวบ้านใครเห็นหัวของทั้งสอง เข้าเป็นหัวเราะเยาะกันทุกคน ทิดทองกับทิดถมอับอายผู้คนมาก จึงคิดกันว่าจะออกไปหายาคี ๆ มาทาแก้ผมร่วง ทั้งสองจึงออกเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ เพื่อหายาคีมารักษาผมร่วง จนมาพบกับพระชรารูปหนึ่ง ชายทั้งสองจึงอ้อนวอนให้พระชราช่วย พระชราก็บอกว่า "ข้าจะช่วยเอ็งก็ได้ แต่เอ็งต้องสัญญากับข้าก่อนว่าเอ็งจะเชื่อฟังข้า" ทิดทองกับทิดถมรับคำเป็นอย่างดี พระชราจึงบอกให้ชายทั้งสองไปค้ำน้ำในบ่อข้างกุฏิของท่าน คนละ 3 ครั้ง ชายทั้งสองรีบไปปฏิบัติตาม แต่เมื่อค้ำน้ำไปได้ 3 ครั้งครบแล้ว ผมก็ขึ้นมาบ้างแต่ไม่เต็มหัว จึงคิดว่าเราน่าจะค้ำให้หลาย ๆ ครั้ง ผมจะได้ขึ้นมาก ๆ แล้วทั้งสองก็ค้ำลงไปอีก ปรากฏว่าผมที่ขึ้นบ้างในตอนแรกนั้นก็กลับหลุดหายไปหมด ทั้งสองตกใจมากรีบไปหาพระชรา พระชราเห็นดังนั้นก็กล่าวว่า "ดีแล้วพวกเอ็งอย่าไม่เชื่อข้านี้ อ้ายพวกหัวล้านนอกครุ มันเป็นอย่างนี้แหละ ข้าช่วยอะไร เอ็งไม่ได้แล้ว"

แม้ชายหนุ่มสองคนจะอ้อนวอนอย่างไรพระชราก็ไม่ยอมช่วยเสียแล้ว

1. เหตุใดเมื่อคำหว่านน้ำเกิน 3 ครั้ง ผมจึงหลุดหายไป ทั้ง ๆ ที่ตอนแรกผมเริ่มขึ้นบ้างแล้ว
 - ก. เพราะทั้งสองคนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพระชรา
 - ข. เพราะทั้งสองคนอยากเป็นคนผมดก
 - ค. เพราะทั้งสองคนเป็นคนไม่รู้จักพอ
 - ง. เพราะทั้งสองคนขาดความซื่อสัตย์
2. การที่ทิดทองและทิดถมคำหว่านน้ำเกิน 3 ครั้ง แสดงว่าเขทั้งสองเป็นคนอย่างไร
 - ก. ไม่มี ความซื่อสัตย์
 - ข. ชอบทำอะไรตามใจตนเอง
 - ค. ไม่รู้จักพอและไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่
 - ง. ใจร้อน และไม่มีสัจจะ
3. การที่ทิดทองและทิดถมคิดว่า "น่าจะค้ำน้ำหลาย ๆ ครั้ง ผมจะได้ขึ้นมาก ๆ" แสดงว่าเขทั้งสองเป็นคนเช่นไร
 - ก. โลกมาก
 - ข. ฉลาดและมีไหวพริบ
 - ค. เห็นแก่ได้
 - ง. ใจเร็วคำนวณได้
4. จากเรื่อง ไอ้หัวล้านนอกครุนี้ให้ข้อคิดอะไรแก่เรา
 - ก. การทำตามเพื่อนก่อให้เกิดอันตรายแก่ตน
 - ข. การเชื่อคนแปลกหน้าทำให้เกิดอันตรายขึ้นแก่ตน
 - ค. การกล่าวคำนิทา และหิวเราะ เยาะ ของชาวบ้านไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตน
 - ง. การฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ใหญ่จะทำให้เกิดอันตรายขึ้นแก่ตน
5. การไม่เชื่อฟังคำสั่งของผู้ใหญ่ เช่นทิดทองและทิดถมจะก่อให้เกิดอะไรขึ้น
 - ก. ความพอใจแก่ตนเอง
 - ข. ความสบายใจแก่ตนเอง
 - ค. การได้เปรียบผู้อื่น
 - ง. ความเสียหายแก่ตนเอง
6. นักเรียนคิดว่า การกระทำของพระชรา ทำให้ทิดทองกับทิดถมรู้สึกอย่างไร
 - ก. เสียใจในการกระทำของตนเอง
 - ข. โกรธพระชรา
 - ค. เข้าใจเหตุผลของพระชรา
 - ง. ไม่เชื่อถือพระชราอีกต่อไป

เรื่องที่ 2 สิ่งใดกับสุนัขจึงจอก

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว สมัยที่สัตว์ต่าง ๆ สามารถพูดได้ สิ่งใดแก้วหนึ่งไม่สามารถออกไปล่าสัตว์ได้ จึงคิดหาวิธีที่จะได้อาหาร โดยนอนอยู่แต่ในถ้ำ แล้วบอกสัตว์ทั้งหลายว่าตัวเองป่วยหนัก

ฝ่ายกวางเมื่อรู้ข่าวว่า สิ่งใดป่วย จึงมาเยี่ยม สิ่งใดก็จับกวางกินเป็นอาหาร และเมื่อกระต่ายมาเยี่ยม สิ่งใดก็จับกระต่ายกินเป็นอาหารเช่นกัน

วันหนึ่ง สุนัขจิ้งจอกเดินผ่านมาถึงถ้ำของสิ่งใดตัวนั้น สิ่งใดแลเห็นสุนัขจิ้งจอก จึงร้องเรียกให้สุนัขจิ้งจอกเข้าไปหา

สุนัขจิ้งจอกตอบว่า "ฉันอยากจะเข้าไปเยี่ยมท่านเหมือนกัน แต่มีบางสิ่งบางอย่างที่เดือนฉันว่าอย่าเข้าไป"

สิ่งใดร้องถามว่า "อะไรล่ะ เพื่อนเอ๋ย"

สุนัขจิ้งจอกตอบว่า "ฉันเห็นรอยเท้าของกวางและกระต่ายที่เดินเข้าไปเยี่ยมท่าน สิ่งใดหัวเราะ เยาะแล้วร้องว่า "ก็สัตว์ทั้งสองนั้นออกสำหมาเยี่ยมเยียนข้า"

สุนัขจิ้งจอกตอบว่า "แต่ฉันไม่เห็นรอยเท้าของสัตว์ทั้งสองที่เดินกลับออกมาเลย ฉันจึงขอลาท่านไปก่อน" แล้วสุนัขจิ้งจอกก็เดินผ่านไป

7. สิ่งใดบอกสัตว์ทั้งหลายว่าคนป่วยเพื่ออะไร
 - ก. ต้องการให้สัตว์ทั้งหลายมาเยี่ยม
 - ข. เพื่อหลอกสัตว์อื่นมาเป็นเหยื่อ
 - ค. ต้องการให้สัตว์ทั้งหลายเอาใจใส่
 - ง. เพื่อจะได้สะดวกในการดูแลสัตว์ต่าง ๆ ในป่า
8. เกิดอะไรขึ้นกับกระต่ายและกวาง

ก. กระต่ายและกวางไปเยี่ยมสิ่งใด	ข. กระต่ายและกวางรู้ข่าวสิ่งใดป่วย
ค. กระต่ายและกวางตาย	ง. กระต่ายและกวางอยู่ในถ้ำกับสิ่งใด
9. สิ่งใดกินอาหารประเภทใด

ก. ผัก และสัตว์เล็ก	ข. เนื้อสัตว์
ค. หญ้า และสัตว์ใหญ่	ง. ผลไม้ และเนื้อสัตว์

ราชสีห์ก็ล้มหัวลงมองอีกจนสุด และแล้วร่างอันอ้วนใหญ่โต ก็ล้มลงหัวคะมา ด้วยความที่หนักด้วยเครื่องแต่งกายที่รุงรัง และหนักอึ้ง

แมลง เต่าทองรีบแอบหนีไปหัวเราะด้วยความสนุกสนาน ที่สามารถทำให้ราชสีห์ผู้ยิ่งใหญ่ล้มหัวคะมาสิ้นท่าลงได้

14. สัตว์ใดที่สามารถหลอกให้ราชสีห์ล้มลงหัวคะมาได้
ก. สิงโต	ข. แมลงหวี่
ค. กวาง	ง. แมลงเต่าทอง
15. การที่ราชสีห์พูดว่า "เรานี้แท้จริง" แสดงว่าผู้พูดมีความรู้สึกต่อตัวเองอย่างไร
ก. หลงความสามารถของตน	ข. พอใจในรูปร่างของตนเอง
ค. เชื่อนั่นในตนเอง	ง. คิดว่าตัวเองคือผู้ยิ่งใหญ่
16. สัตว์ชนิดใดฉลาดที่สุด
ก. แมลงเต่าทอง	ข. สิงโต
ค. เต่า	ง. ราชสีห์
17. การกระทำของราชสีห์เข้าลักษณะใด
ก. ชอบให้ผู้อื่นยอมรับ	ข. ชอบกลั่นแกล้งผู้อื่น
ค. ชอบวางอำนาจข่มขู่ผู้อื่น	ง. ชอบรังแกผู้อื่น
18. ถ้าแมลง เต่าทองหนีไม่ทันถูกราชสีห์จับได้จะ ไรจะ เกิดขึ้น
ก. ถูกราชสีห์สั่งให้ทาความเคารพหม่อม	ข. ถูกราชสีห์ตีว่า
ค. ถูกราชสีห์ทุบตี	ง. ถูกราชสีห์กลั่นแกล้ง

เรื่องที่ 4 ท้าวมแมงกะพรุนจึงไม่มีกระดูก

นานมาแล้วยังมีพญานาคตัวหนึ่งอาศัยอยู่ใต้ท้องทะเล เกิดอยากกินหัวใจลิงสด ๆ จึง ออกคำสั่งให้สัตว์น้ำทั้งหลาย ช่วยกันไปหาหัวใจลิงมาให้ ใครหามาได้จะให้รางวัล

เต่าเจ้าเล่ห์ตัวหนึ่งเกิดอยากได้รางวัลจากพญานาค เลยอาสาไปเอาหัวใจลิงมาให้ เต่าจึง เดินทางขึ้นบกไปหาลิง และ เต่าได้พบกับลิงหนุ่มตัวหนึ่ง เข้า จึงวางแผนโกหกลิงโดยบอก

ลิ่งว่า ตัวเองมีข่าวดีมาบอกลิ่ง คือได้ท้องทะเลมีลิ่งสาวแสนสวยอยู่ตัวหนึ่งกำลังอยากได้คู่ครอง เพื่อจะแต่งงานด้วย แต่ลิ่งหนุ่มก็สงสัยว่าทำไมมีลิ่งสาวอยู่ใต้ทะเล แต่ก็ไม่กล้าบอกว่ลิ่งสาว ถูกสาป ถ้าได้แต่งงานกับลิ่งด้วยกันก็จะพ้นคำสาป ขึ้นมาอยู่บนบกได้ ลิ่งหนุ่มเชื่อแต่ใจตัดลิ่งใจ เกาะหลัง เต่าลงไปสู่ใต้ทะเลลึกด้วยกัน เมื่อถึงที่อยู่ของพญานาคแต่ก็ไม่บอกให้ลิ่งรอข้างนอกก่อน ขณะนั้นลิ่งหนุ่มก็ได้พบเข้ากับแมงกะพรุนซึ่งยืนเฝ้าประตูอยู่ ลิ่งหนุ่มจึงพูดคุยกับแมงกะพรุน ทั้งสองคุยกันถุกคอ แมงกะพรุนจึงบอกความจริงให้ลิ่งฟังว่าลิ่งนั้นถูกเต่าหลอกมาให้พญานาคกิน หัวใจต่างหากเมื่อรู้ว่าเป็นคังนั้นลิ่งจึงคิดหาทางแก้ไข โดยบอกเต่าว่าตนลิ่งหัวใจเอาไว้บนต้นไม้ บนบก ให้เต่าพาตนขึ้นไปเอามาก่อนเดี๋ยวมืดหรือแมลงมากัดกินตัวเองจะตายเสียก่อน เต่าหลงเชื่อ จึงจพาใจลิ่งขึ้นไปเอาหัวใจ เมื่อถึงบนบกลิ่งก็กระโดดหนีไปบนต้นไม้ เต่าจึงรู้ว่าตน ถูกลิ่งหลอกเสียแล้ว จึงรีบลงน้ำไปเล่าให้พญานาคฟัง พร้อมทั้งฟ้องว่า ลิ่งรู้ว่าถูกหลอกมากิน หัวใจก็เพราะแมงกะพรุนเป็นคนเล่าให้ลิ่งฟัง เป็นแน่ พญานาคจึงโกรธแมงกะพรุนมาก สั่งให้ ทหารเอาแมงกะพรุนไปเลาะกระดูกออกให้หมดเป็นการลงโทษ แต่ขึ้นมาแมงกะพรุนจึง ไม่มี กระดูกอีกเลย

19. ทำไมลิ่งจึงยอมลงไปใต้ทะเล เลกับเต่า
ก. เพราะอยากแต่งงาน	ข. เพราะอยากไปเที่ยว
ค. เพราะอยู่คนเดียวเหงา	ง. เพราะอยากเอาใจเต่า
20. เหตุใดลิ่งจึง เชื่อเต่าในตอนแรก
ก. เพราะลิ่งหนุ่ม เบื่อที่จะอยู่คนเดียว	ข. เพราะลิ่งหนุ่มหูเบา เชื่อง่าย
ค. เพราะลิ่งหนุ่มกับเต่าเป็นเพื่อนกัน	ง. เพราะลิ่งหนุ่มคิดว่าลิ่งตัวเมียมีจริง
21. ทำไมแมงกะพรุนจึง เล่าความจริงให้ลิ่งหนุ่มฟัง
ก. เพราะแมงกะพรุนกลัวลิ่งทำร้าย	ข. เพราะแมงกะพรุนสงสารลิ่งหนุ่ม
ค. เพราะแมงกะพรุนชอบนิสัยลิ่งหนุ่ม	ง. เพราะแมงกะพรุนอยากแกล้งพญานาค
22. ทำไมเต่าจึงยอมนำลิ่งกลับไปบนบกอีกครั้ง
ก. เพราะสงสารลิ่ง	ข. เพราะ เชื่อคำหลอกของลิ่ง
ค. เพราะอยากตามใจลิ่งก่อนตาย	ง. เพราะอยากได้รางวัลจากพญานาค

23. ใครเป็นผู้นำสงสาร

ก. แมงกะพรุน

ข. ลิงหน้่ม

ค. เต่า

ง. พญานาค

24. ถ้าแมงกะพรุนไม่บอกความจริงให้รู้ ลิงจะเป็นอย่างไร

ก. รู้ความจริงได้ด้วยตัวเอง

ข. ถูกพญานาคกินหัวใจ

ค. เต่าสงสารและบอกความจริงให้รู้

ง. เตือคร้อนและเจ็บตัว

เรื่องที่ 5 ถ้ำแห่งความสุข

ถ้ำแห่งหนึ่ง เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์สามชนิดคือ ค้างคาว แมว และกระต่าย สัตว์ทั้งสามต่างมีลูกกันทั้งสิ้น ทั้งที่อยู่ถ้ำเดียวกัน แต่สัตว์ทั้งสามก็ได้ทะเลาะ เบาะแว้งกัน ต่างอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

วันหนึ่งแม่แมวออกไปหาอาหาร ขณะเดินผ่านป่าก็ได้ยินหูสองตัวคุยกันเพื่อวางแผนจะขโมย ลูกค้างคาว ลูกแมว และลูกกระต่าย ที่อยู่ในถ้ำเวลาที่แม่ของสัตว์ทั้งสามออกไปหากิน แม่แมวตกใจรีบกลับถ้ำไปเล่าเรื่องทั้งหมดให้ค้างคาว และกระต่ายรู้ จากนั้นมาสัตว์ทั้งสามก็ไม่ยอมออกหากิน คอยนอนเฝ้าลูก เพราะกลัวจะขโมยไปกิน

แต่เมื่อเวลาผ่านไปหลายวัน ลูก ๆ ของสัตว์ทั้งสามก็บ่นทิว แม่แมว แม่กระต่าย แม่ค้างคาว มาปรึกษากันว่า ควรจะหาอย่างไรดี แล้วแม่แมวก็นเสนอความคิดว่าควรจะทำลัดกันเฝ้าลูก โดยให้แม่ค้างคาวออกหาอาหารตอนกลางวันแม่กระต่ายออกหาอาหารตอนเช้า และแม่แมวออกหาอาหารตอนบ่ายทั้งสามผลัดกันเฝ้าลูก จึงไม่สามารถเข้าไปขโมยลูก ๆ ของทั้งสามได้

25. ทำไมจึงคิดจะขโมยลูกของแมว ค้างคาวและกระต่าย ตอนที่แม่ของสัตว์เหล่านั้นไม่อยู่

ก. เพราะจะได้ไม่มีใครคอยปกป้องลูกสัตว์ทั้งสาม

ข. เพราะกลัวแม่แมว แม่ค้างคาว และแม่กระต่าย

ค. เพราะงูมีนิสัยชอบสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น

ง. เพราะต้องการหลีกเลี่ยงการต่อสู้กับสัตว์ทั้งสาม

26. เพราะอะไรแม่ของสัตว์ทั้งสามจึงต้องออกหากินทั้ง ๆ ที่กลัวงูจะขโมยลูก
- ก. เพราะถ้าไม่ไปลูก ๆ ก็จะไม่โกรธ ข. เพราะถ้าไม่ไปก็อดอาหาร
- ค. เพราะถ้าไม่ไปก็จะต้องอดน้ำ ง. เพราะถ้าไม่ไปงูก็จะหาว่าขี้ขลาด
27. เรื่องนี้ใครมีความคิดดี และมีเหตุผลมากที่สุด
- ก. แม่ค้างคาว ข. แม่กระต่าย
- ค. แม่แมว ง. งู
28. เหตุใดงูจึงไม่สามารถขโมยลูกแมว ลูกค้างคาว และลูกกระต่าย
- ก. เพราะงูฉลาดสู้แม่สัตว์ทั้งสามไม่ได้ ข. เพราะการช่วยเหลือกันของแม่สัตว์ทั้งสาม
- ค. เพราะงูสู้แม่แมวไม่ได้ ง. เพราะแม่สัตว์ทั้งสามแข็งแรงกว่างู
29. การกระทำของงูเข้าลักษณะใด
- ก. สุนัขลอบกัด ข. นักต้มตุ๋น
- ค. นักฆ่า ง. นักฉวยโอกาส
30. ถ้าหากแม่สัตว์ทั้งสาม ไม่ยอมออกหาอาหาร คอยแต่นอนเฝ้าลูกอะไรจะเกิดขึ้น
- ก. ลูก ๆ ของสัตว์ทั้งสามถูกงูมาขโมยไป
- ข. ลูก ๆ ของสัตว์ทั้งสามอดอาหารตาย
- ค. ลูก ๆ ของสัตว์ทั้งสามต้องพลัดพรากจากกัน
- ง. ลูก ๆ ของสัตว์ทั้งสามอาจถูกฆ่าตาย
31. เหตุการณ์ในเรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไหน
- ก. ในสวน ข. ในป่า
- ค. ในหมู่บ้าน ง. บนภูเขา

เฉลยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเข้าใจความ

ชุดที่ 1

เรื่องที่ 1

1. ก
2. ค
3. ก
4. ข
5. ก
6. ก

เรื่องที่ 2

7. ค
8. ง
9. ข
10. ข

เรื่องที่ 3

11. ง
12. ก
13. ค
14. ง
15. ก
16. ค
17. ข
18. ก

เรื่องที่ 4

19. ข
20. ง
21. ก
22. ข
23. ง
24. ค

เรื่องที่ 5

25. ก
26. ง
27. ง
28. ก
29. ข
30. ค
31. ข

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชุดที่ 2

เรื่องที่ 1

1. ก
2. ค
3. ก
4. ง
5. ง
6. ก

เรื่องที่ 2

7. ข
8. ค
9. ข
10. ข
11. ค
12. ง
13. ข

เรื่องที่ 3

14. ง
15. ข
16. ก
17. ค
18. ก

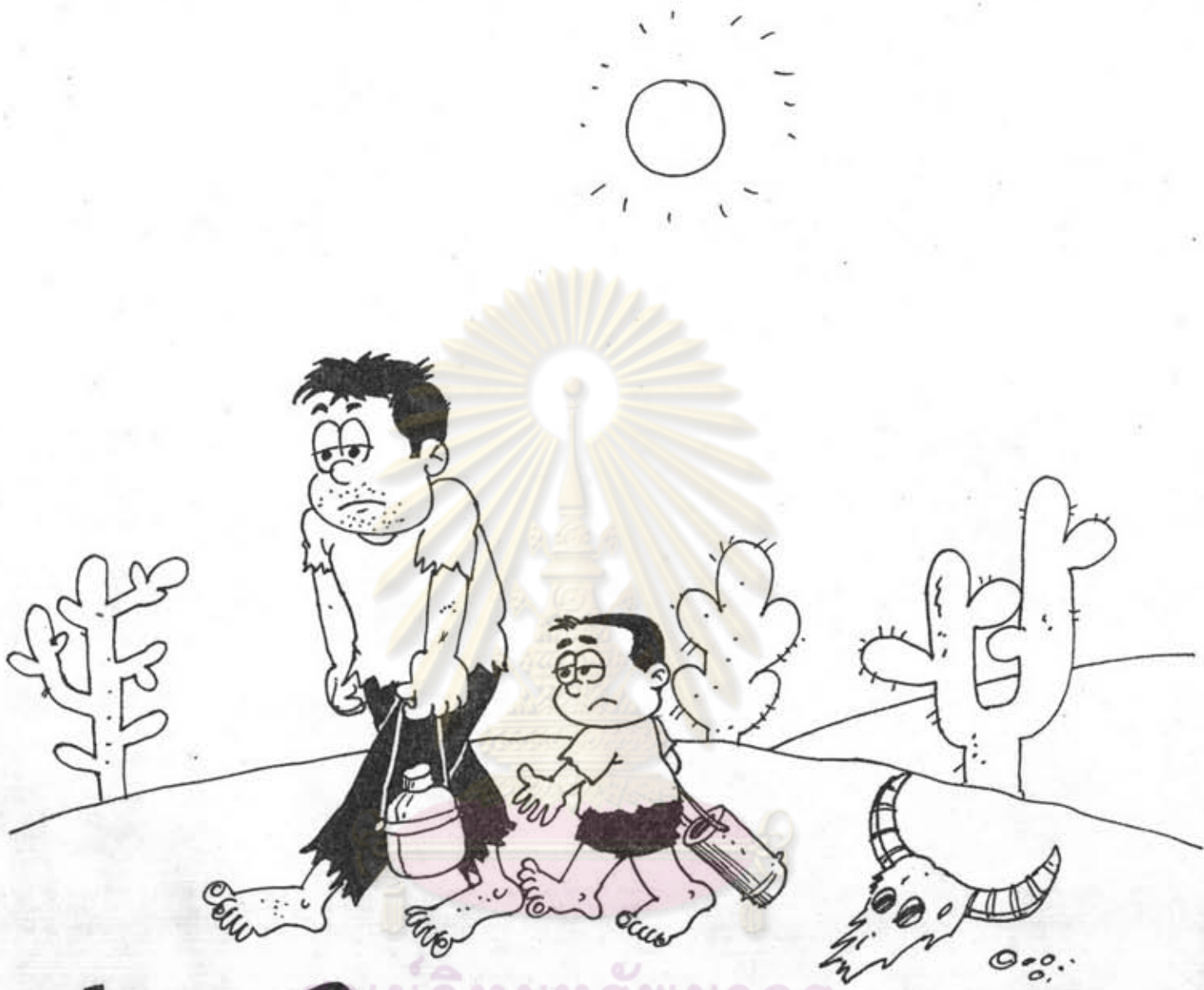
เรื่องที่ 4

19. ก
20. ง
21. ค
22. ข
23. ก
24. ข

เรื่องที่ 5

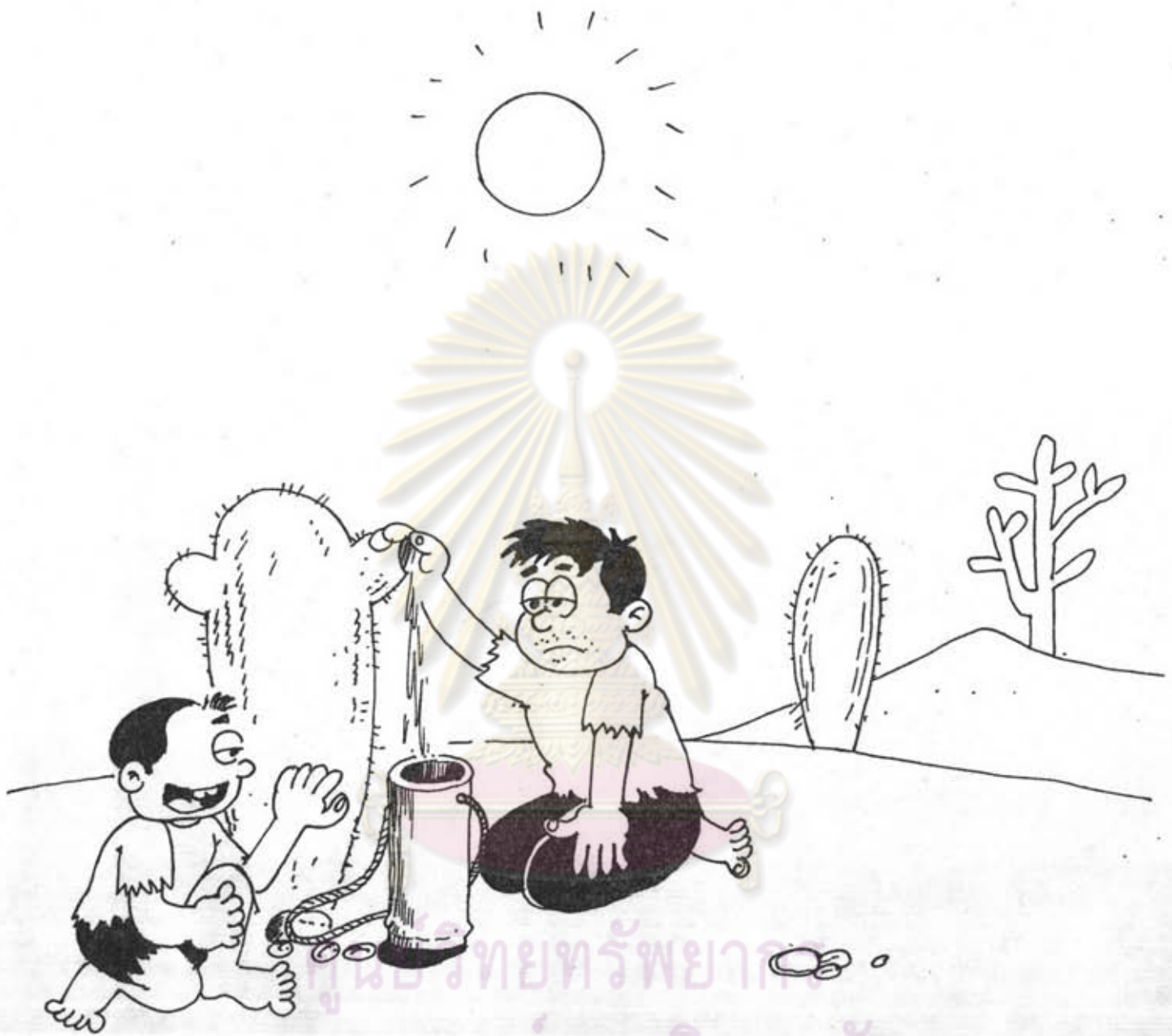
25. ก
26. ข
27. ค
28. ข
29. ก
30. ข
31. ข

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชีวิตในทะเลทราย

ตอนที่ 1

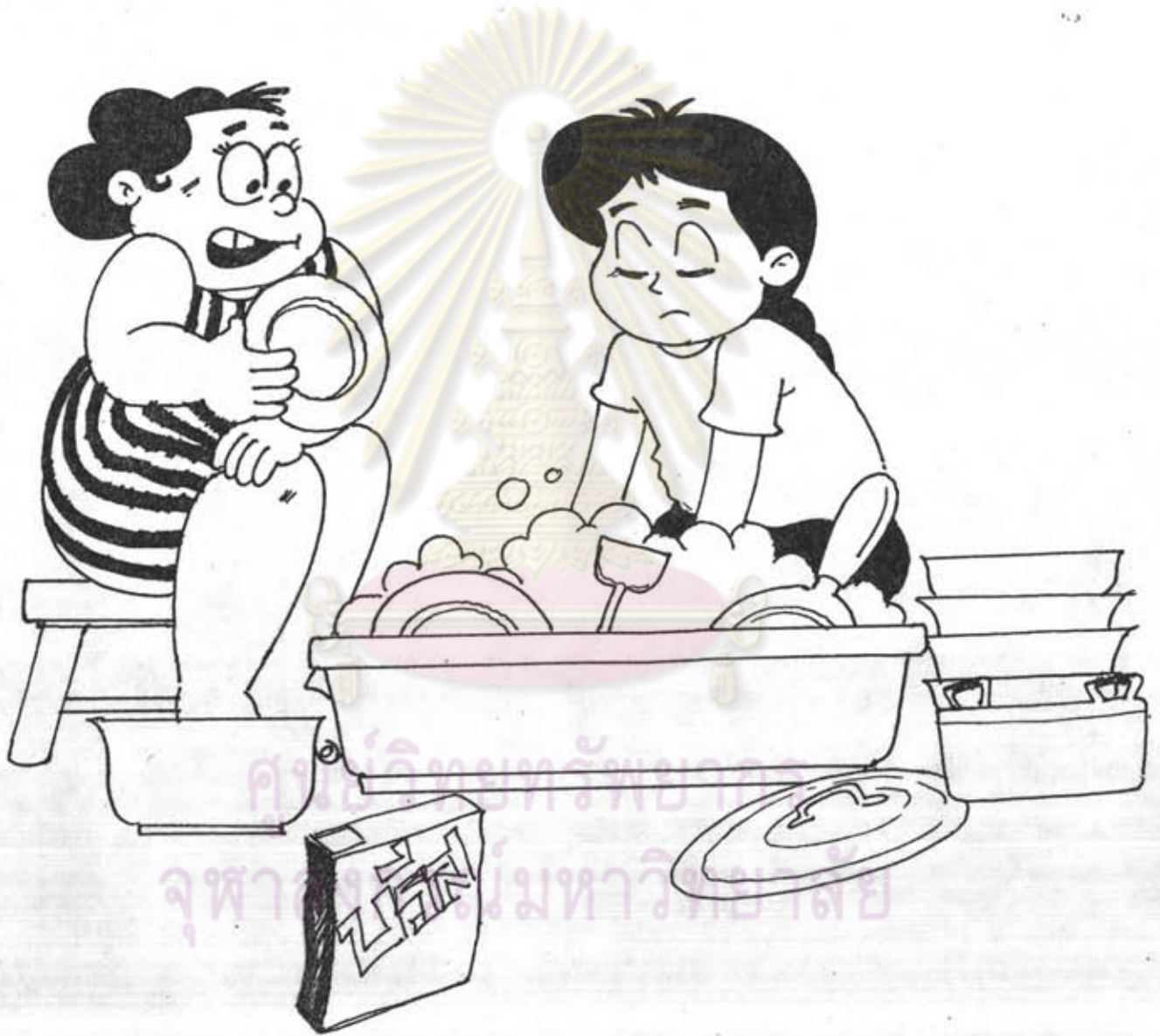
ชีวิตในป่าสูลงธารณะ

ตอนที่ 2

แบ่งปันให้คนอื่น

83

ข ตอนที่ 1

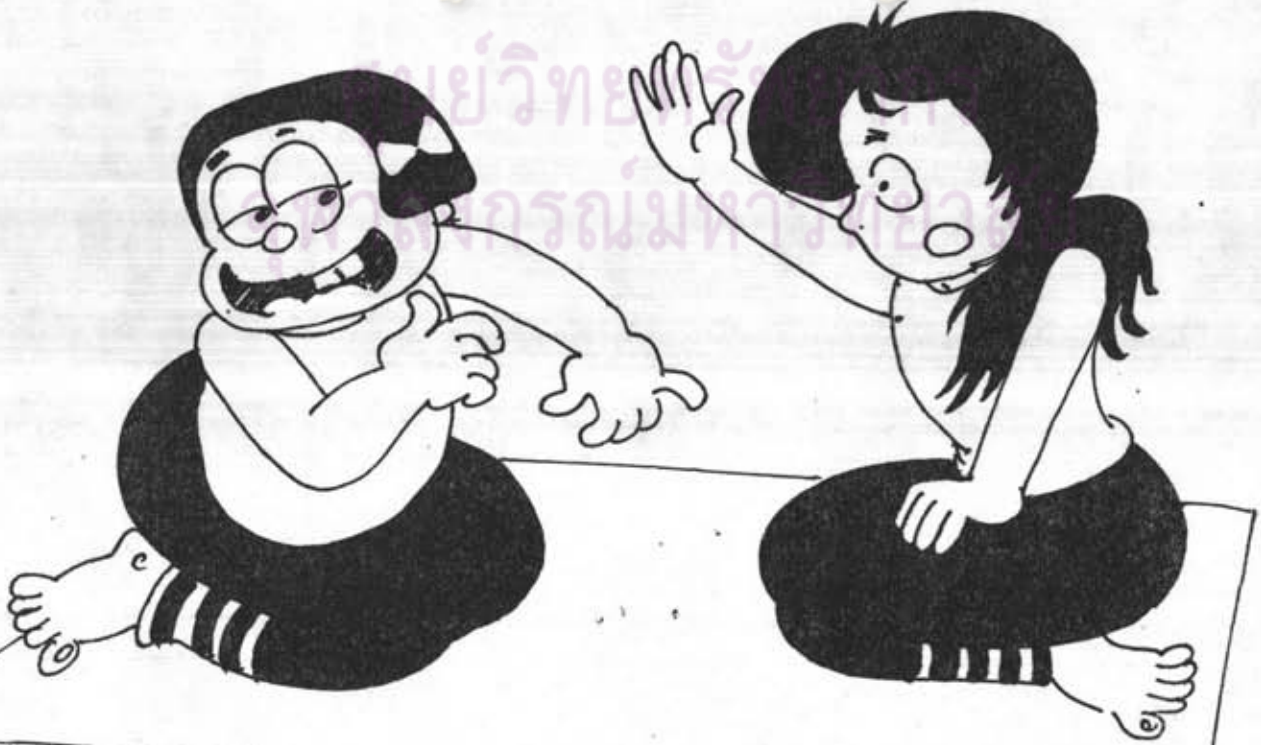
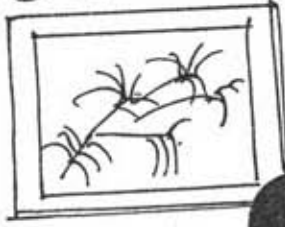

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แม่เงยขึ้นให้ดูขี้นะ

ตอนที่ 2

84

แม่บ้านใจดีมือขวา⁸⁵ ฉบับ ๓๐๓ ที่ 3

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบ่งปันให้ผู้อื่น ⁸⁶ ตอนที่ 4

คุณยุซุคยง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบ่งปันให้ผู้อื่น

87

ตอนที่ 5

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กระแตน้อยขี้ขลาด

ตอนที่
1

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเอาตัวรอดในป่า

ตอนที่ 2

คณะเกษตร

หนองคาย

ตอนที่ 1

จากละคร

อุชวดดยาว

ตอนที่ 2

กลุ่มชาวเขา
กับ
การล่าเหยี่ยว
ตอนที่ 1

วิทยาลัยการศึกษานานาชาติ
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ศูนย์วิทยุโทรพยากรณ์
 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ห่อผมขาว
กับ
การเอาตัวรอด
ตอนที่ 2

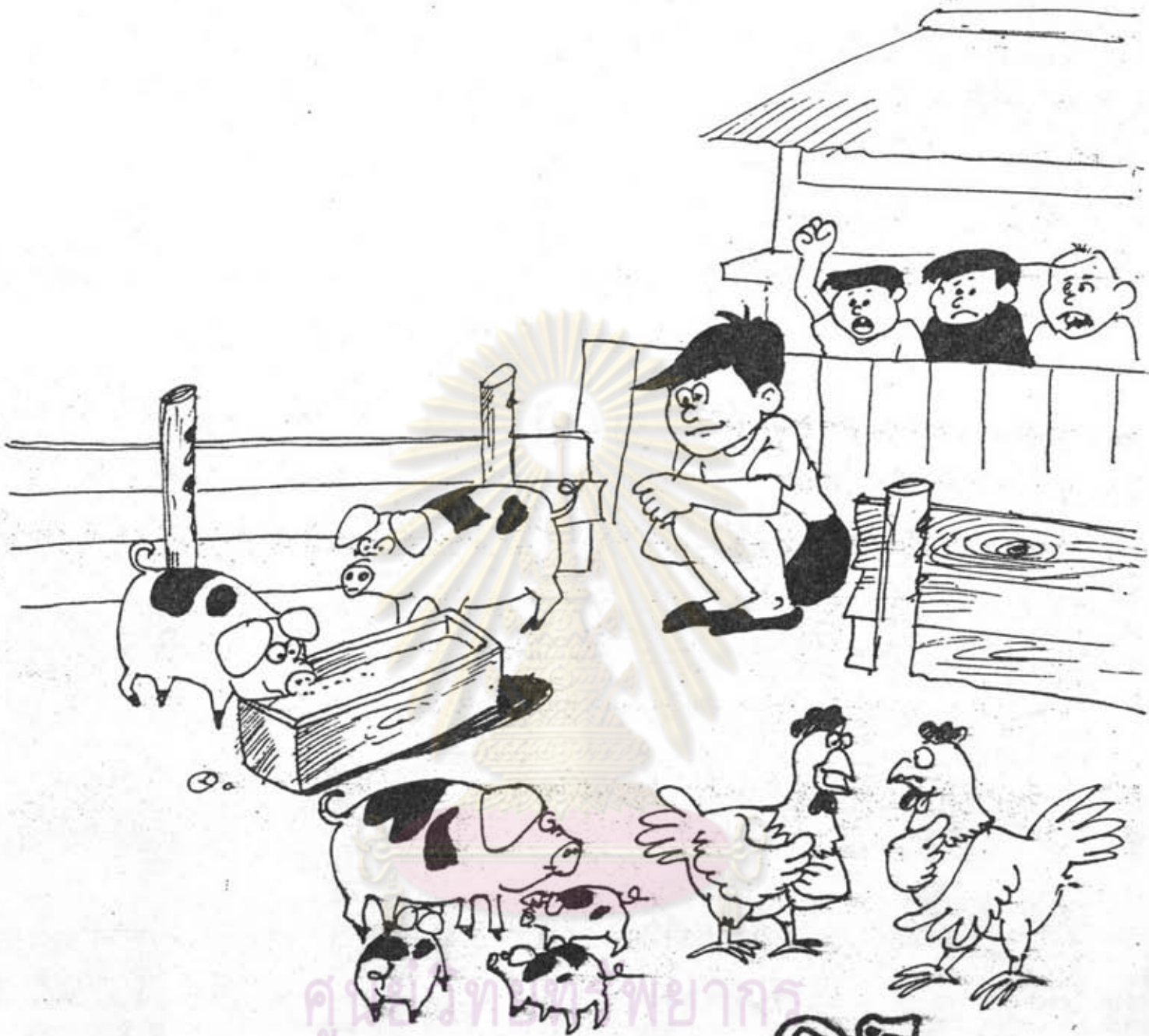

๑
จอมขโมยของ
 ๑
กับ
การเอาตัวรอด
ตอนที่ ๓

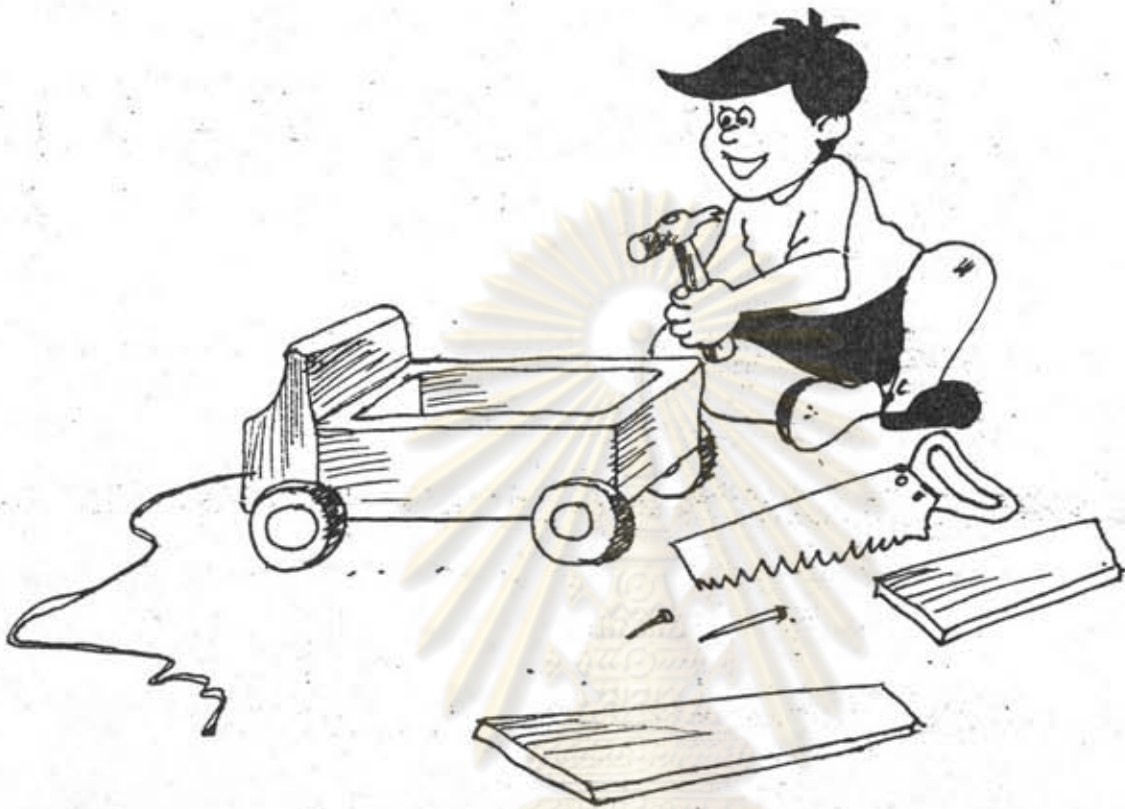
สงวนลิขสิทธิ์ © ๒๕๖๓
 สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ
 กรุงเทพมหานคร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 หอสมุดวิชา
 กับ
 การเอาตัวรอด
 ตอนที่ 4

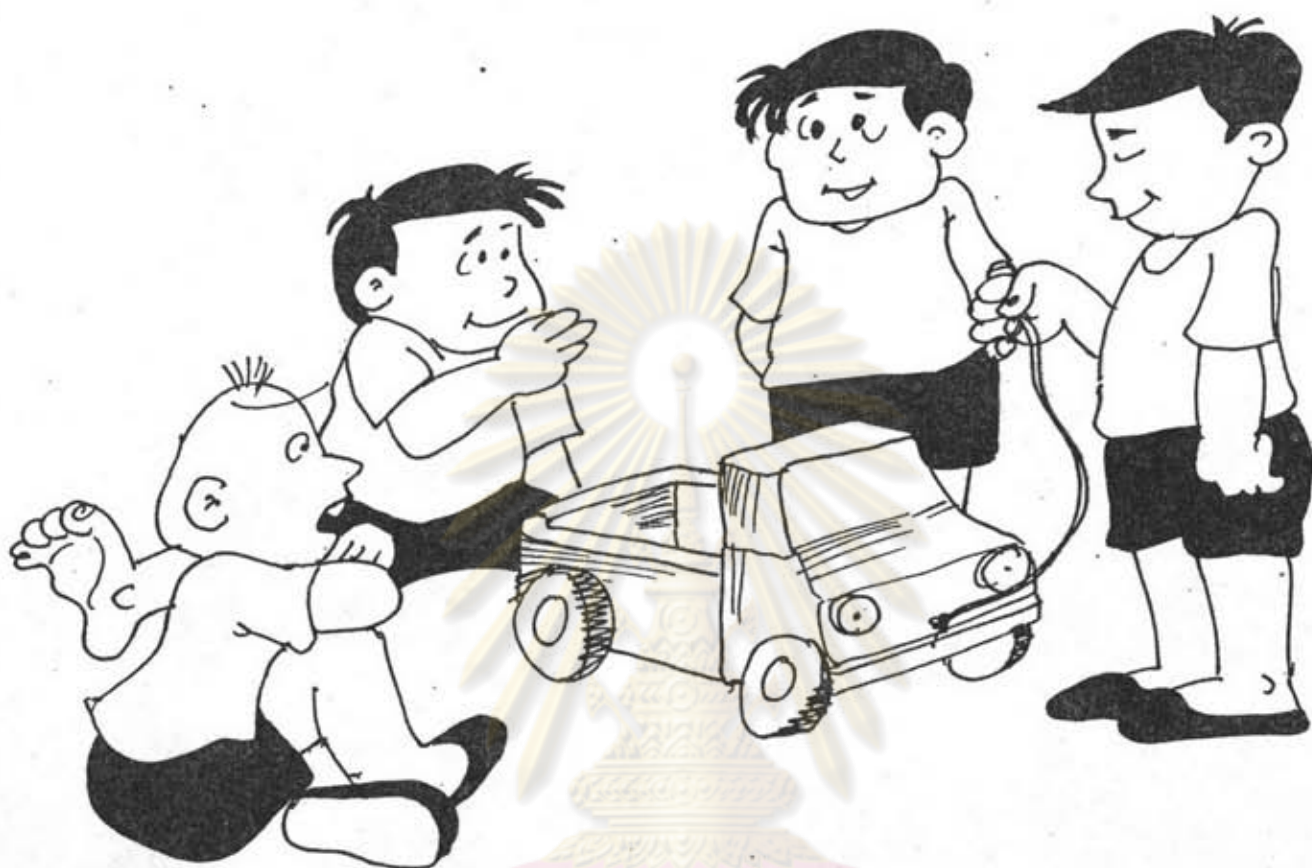
วิถีชีวิต
ของเกษตรกร
ตอนที่ 1

รถไม้
ของใช้เพื่อเด็ก
ตอนที่ 2

รชัแม่
ชอชเเเช
ตอนที่ 3

รถไม้

ของไม้เพ็ชร

ตอนที่ ๔

เนื้อเรื่องสำหรับอ่าน

ชีวิตในทะเลทราย

ตอนที่ 1

ครั้งหนึ่งชายผู้หนึ่งและลูกชายเล็ก ๆ ของเขาหลงทางอยู่ในทะเลทรายพระอาทิตย์ส่องแสงจากท้องฟ้าร้อนแรงจนกระทั่ง เขาแทบจะทนไม่ได้

ในไม่ช้า เขาก็คิมน้ำหยดสุดท้ายของเขาจนหมดในทะเลทรายที่แห้งแล้ง เขาไม่สามารถหาน้ำได้อีก ไม่มีอาหารหรือลาห้ำหรือแม่น้ำ ไม่มีบ่อน้ำหรือสระน้ำหรือน้ำพุ มีแต่คัมภีร์ของเพชรทราย และท้องฟ้าเท่านั้น

"พ่อครับผมทิวาน้ำ" เด็กชายพูด

"พ่อรู้แล้วลูก" พ่อพูด "เดินต่อไปเถอะ เราคงจะหาอะไรดื่มได้ในไม่ช้านี้แหละ"

"แต่จะทำอย่างไรละครับ" เด็กชายถาม "ไม่เห็นมีน้ำที่ไหนเลยในทะเลทรายนี้"

พ่อไม่ต้องบอกเด็กชายก็ทราบว่าจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่มีน้ำมาเป็นเวลา

นานแล้ว

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

ต้นกระบองเพชร หมายถึง ต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ทนต่อความแห้งแล้งได้ดี และเป็นต้นไม้ ที่สามารถ
เจริญงอกงามในทะเล เลทรายได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชีวิตในทะเลทราย

ตอนที่ 2

ในที่สุดเด็กชายและพ่อของ เขาก็มาถึงยังที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นกระบองเพชรชนิดที่แตกต่างออกไปจากที่เขาผ่านมา มันเป็นต้นกระบองเพชรซึ่งมีรูปร่างคล้ายถังไม้กลม และต้นกระบองเพชรชนิดนี้จึงได้ชื่อว่า กระบองเพชรถังน้ำ

พ่อยิ้ม ดูเขามีความสุข เป็นครั้งแรกในวันนั้น "คราวนี้เราสามารถนั่งลงพักได้แล้ว" เขาพูด "ที่นี่เราสามารถดื่มได้แล้ว"

"ดื่มอะไรกันครับ" เด็กชายผู้กระหายน้ำถาม "ที่นี่ไม่เห็นมีอะไรเลย นอกจากต้นกระบองเพชรต้นแก่หนามแหลม ๆ พวกนี้"

พ่อของเขาดึงมือออกมาเตรียมพร้อมแล้ว และกำลังตัดยอดของต้นกระบองเพชรให้เป็นช่อง เด็กชายเฝ้าดูอย่างใกล้ชิด เขารู้สึกผิดหวัง เมื่อเห็นว่าภายในกระบองเพชรมีเพียงแต่เนื้อนุ่ม ๆ สีขาว

"มันดูเหมือนข้างในแดงโหมะครับ" เขาพูด "เว้นแต่ว่าแดงโหม่นั้นเนื้อข้างในเป็นสีแดง"

พ่อของเขาทบและบีบจนกระทั่งน้ำกระบองเพชรหยดออกมาจากเนื้อกระบองเพชร มีน้ำมากพอสำหรับเขาดื่มห่างสองคน ดังนั้นเขาจึงเดินทางต่อไปมีเรี่ยวแรงขึ้นได้ด้วยน้ำกระบองเพชร และสามารถหาทางออกไปพ้นจากทะเลทรายได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบ่งปันให้ผู้อื่น

ตอนที่ 1

เมื่ออาหารมือเข้าผ่านไป แมวกักรับทำความสะอาดโต๊ะและเก็บถ้วยชามไปล้าง แมวจะรีบทำงานให้เสร็จเร็ว ๆ เพื่อที่จะได้ไปเล่นหมากเก็บและเล่นชายของที่บ้านของแจ้ว

"แม่จะช่วยล้างนะ ประเดี๋ยวแม่ต้องออกไปข้างนอก" แม่ของแมวพูดพลางช่วยแมวล้างชาม แมวหน้าสลดทันที

"ไปบ้านคุณย่าหรือคะ" แมวกถามเสียงอ่อย

"ไม่ใช่นะหรอกจ๊ะแม่จะไปข้างล่างวันการโรงที่โรงเรียนนะ เมียของเขาไม่สบายมาหลายวันแล้ว แม่จะไปช่วยงานเขาสักหน่อย แมวดูแลน้องมิวให้ดีนะลูก"

แมврู้สึกไม่พอใจขึ้นมาทันที ความหวังที่จะไปเล่นที่บ้านของแจ้วพังครืนลงทันที

"แม่คะ คือวันนี้หนูตั้งใจจะไปบ้านแจ้วคะ" แมวพูด

"แต่แม่มีธุระนี่ลูก สำคัญด้วยลูกค่อยไปบ้านแจ้ววันหลังก็ได้เนี่ยจ๊ะ"

"ให้คนอื่นเขาไปช่วยงานลงวันก็ได้เนี่ยคะ ทำไมต้องเป็นแม่ด้วย" แมวกถาม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

เสียงอ่อย	หมายถึง	การพูดเสียงเบา ๆ
หน้าสลด	หมายถึง	หน้าตาไม่สดชื่น ซีดเซียว
พังครืน	หมายถึง	พังลงทันที

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบ่งบ้านให้ผู้อื่น

ตอนที่ 2

"ใคร ๆ เขาก็ไปช่วยกันจะลูก เราลัดกันไปจนกว่าเมียลุงวันจะมีอาการดีขึ้น แม้หุงข้าวและเลี้ยงน้องให้ดื่มนมจะ "

ไม่ยุติธรรมเลย แม้คิดทำไมเราต้องอดสนุกต้องเฝ้าบ้าน ต้องหุงข้าว ต้องเลี้ยงน้องในขณะที่เพื่อน ๆ เล่นกันอย่างสนุกสนาน

ตอนเย็นแม่กลับมาถึงบ้านแม่ก็ได้ข่าวใหม่จากแม่ว่า "ตอนนี้ข้าวในนาแก่เก็บเกี่ยวได้แล้ว ชาวนากำลังเก็บเกี่ยวกันอยู่ พรุ่งนี้คงจะมาเลี้ยงน้องให้ แล้วเราจะไปเก็บข้าวตกกัน"

"เก็บข้าวตก" แม้อูทานแม่ว่าไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมฐานะอย่างครอบครัวของเธอจึงต้องไปเก็บข้าวตกด้วย

"ทำไมเราต้องไปเก็บข้าวตกละคะแม่ ในเมื่อครอบครัวเราก็ไม่ได้เดือดร้อนถึงกับจะต้องทำอย่างนั้น" แม้วถามด้วยความสงสัย

"ขี้จะลูก จริงอยู่บางทีเราอาจไม่จำเป็นต้องเดือดร้อนเหมือนคนอื่น ๆ แต่แม่คิดว่าลูกสาวครูบ้านนอกอย่างลูกก็ควรจะได้หัดทำงานอย่างนี้ไว้บ้าง" แม่พูดพลางตะแคงแม่วา ๆ และแม่พูดต่อไปว่า

"ลูกเอ๋ย เราไม่รู้หรอกว่า เมื่อใดจะเกิดภาวะคับขันแก่ครอบครัวของเรา เพราะฉะนั้นเราต้องหัดทำงานไว้หลาย ๆ อย่าง"

ด้วยเหตุผลของแม่ แม่วจึงต้องไปบอกกับแจ้วว่า พรุ่งนี้จะมาเล่นด้วยไม่ได้

"พ่อแม่ของฉันไม่เคยให้ฉันทำงานหนักอย่างนี้เลย" แจ้วพูดอย่างเย่อหยิ่ง

แม้หน้าแดงด้วยความอับอาย แม่วรู้สึกโกรธแม่มากที่ทำไมให้เธอต้องอายเพื่อน

คำอธิบายศัพท์

อุทาน	หมายถึง	การพูดเสียงดังกว่าปกติ และพูดด้วยความรู้สึกแปลกใจหรือตกใจ
ภาวะคับขัน	หมายถึง	เหตุการณ์เดือดร้อนหรือความยากลำบาก
เยื่อหุ้ม	หมายถึง	การแสดงอาการตกใจผู้อื่นว่าสูตนเองไม่ได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบ่งปันให้ผู้อื่น
ตอนที่ 3

รุ่ง เข้าแม่ถือกระปุงและเดินตามหลังแม่ไปทุ่งนาด้วยความไม่พอใจ แม่อายุผู้คนที่
เดินทางผ่านไปผ่านมาเป็นอันมาก

เมื่อถึงทุ่งนา แม่ก็อธิบายวิธีหาและเก็บเกี่ยวข้าวตกให้แม่ฟัง ขณะที่ทำงานไปแม่ได้
สังเกตเห็นว่า แม่ของเธอเป็นคนละเอียดมาก ถึงขนาดเก็บเมล็ดข้าวเพียง เมล็ดเดียวบนพื้นดิน
ใส่กระปุง

ตอนแรก ๆ แม่รู้สึกลำบากใจในการทำงาน เพราะเธอไม่เคยทำงานมาก่อน แต่
เมื่อเวลาผ่านไปสักพักหนึ่ง เธอก็ค่อยชินกับการถูกขังข้าวบดและการเก็บเกี่ยวข้าวตกของเธอ
ดีขึ้น

แม่เงยหลังขึ้น และบิดตัวไปมาเพราะความปวดเมื่อย เธอมองไปรอบ ๆ ทุ่งนา
เห็นคนอื่นจำนวนมากกำลังเก็บข้าวตกเช่นเดียวกัน แล้วแม่ก็ต้องตกตะลึงเมื่อมองไปเห็นยาย
แก่หลัง โกงคนหนึ่งกำลังเก็บข้าวตกอย่างชะมัดเขม้น

"โธ...แก่ถึงขนาดนี้แล้วยังต้องมาทำงานอีก แล้วนั่นเด็กชายตัวเล็ก ๆ อีกคน
งอบจะใส่หัวก็ไม่มี" แม่มองดูด้วยความสงสารหลงคิดอยู่ในใจว่า

"ถ้าหากเก็บข้าวได้มาก บางทีจะขอให้แม่แบ่งให้ยายแก่และเด็กเล็ก ๆ คนนั้นบ้าง"

แม่เงยหลังขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าได้มายืนอยู่ข้าง ๆ เด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งอายุรุ่นราว
คราวเดียวกับเธอ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

ตกตะลึง	หมายถึง	อาการแปลกใจหรือตกใจกับสิ่งที่ได้พบเห็น
ชะมัดเขม้น	หมายถึง	ทำอย่างตั้งใจ ทำอย่างจริงจัง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบ่งบ้านให้ผู้อื่น

ตอนที่ 4

"การเก็บเกี่ยวข้าวตกนี้ลำบากที่สุดก็คือเมื่อยหลัง และซังข้าวบาดชา แต่ทำไปสัก 2-3 วันก็จะชินไปเอง" เด็กหญิงคนนั้นพูดพร้อมกับยิ้มให้แม่

"เธอคงจะเคยเก็บข้าวตกมาก่อนใช่ไหม" แม่ถาม

"จะ... หลายครั้งแล้ว นับเป็นกุศลจริง ๆ ที่ชาวนาเก็บข้าวแล้วเหลือเศษข้าวไว้ านนาทำให้ครอบครัวฉันมีข้าวกิน"

"ทำไมหรือ" แม่ถามด้วยความสนใจ

"เมื่อสองปีก่อน พ่อของฉันถูกวัววิด จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ยังทำงานไม่ได้ สามวันคือ วันไข้ตลอดมา แม่ฉันจึงต้องรับภาระหนัก ฉันมีน้องเล็ก ๆ อีกสามคน เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวพวก เราต้องเก็บข้าวตกไปสีมาหุงกิน" เธออธิบายให้แม่ฟัง

"น่าสงสารเธอจริง ๆ ฉันเสียใจด้วยกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับพ่อของเธอฉันเอง เพิ่งจะ เคยทำงานอย่างนี้ครั้งแรก ยังทำงานไม่คล่องเลย คูชี ซังบาดชาเต็มไปหมด"

"แล้วเธอก็จะค่อย ๆ รู้ไปเอง" เด็กหญิงให้กำลังใจ "เมื่อเธอกลับไปบ้านอาบน้ำ แล้ว เอาขมิ้นผงทาแผลเสีย อาการแสบคันจะค่อย ๆ ทุเลาลง"

"ขอบใจเธอมากจ๊ะที่แนะนำ" แม่กล่าวอย่างจริงจัง แล้วชี้มือไปอีกด้านหนึ่ง

"นั่นไง แม่ของฉันอยู่ที่นั่น"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

สามวันดีสี่วันไช้	หมายถึง	การเกิดเจ็บป่วยขึ้นบ่อย ๆ
ทุเลาลง	หมายถึง	เบาลง หรือค่อย ๆ หายไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบ่งปันให้ผู้อื่น

ตอนที่ 5

เด็กหญิงมองตามนิ้วมือของแม่ไป แล้วก็พยักหน้าและพูดว่า "ทุกคนรู้จักแม่ของเธอ ทั้งนั้นท่านมาที่ทุ่งนาทุกปี ท่านชอบช่วยเหลือคนอื่น" เด็กหญิงทั้งสองทำงานไปคุยกันไป จนกระทั่งตะวันตกตรงหัว ก็ได้ยินเสียงแม่เรียกให้ไปกินข้าว

"ไปกินข้าวกันเถอะ" แม่ชวนเพื่อนใหม่

"ฉัน... ฉันยังไม่หยุดพักกินข้าวหรอก และน้องชายฉัน... เอ้อ..." เด็กหญิงพูด ตะกุกตะกัก พยายามมองไปยังน้องชายตัวเล็ก ๆ ที่เก็บข้าวตกอยู่อีกที่หนึ่ง ซึ่งเป็นคนเดียวกับที่แม่เห็นในตอนแรกนั่นเอง

"ชวนน้องชายของเธอไปด้วยซิ" แม่พูด พยายามเอาว่าเด็กทั้งสองคงจะไม่ได้เอาข้าวมา

"มากับเราเถอะ" แม่ชวนซ้ำอีก

เด็กหญิงเรียกน้องชายมา และพากันเดินตามหลังแม่ไปอย่างเกรงใจ อาหารมื้อนี้ ทั้ง ๆ ที่แม่หิวจนตาลาย แต่แม่ก็พยายามกินแต่น้อย เพื่อว่าจะได้มีส่วนแบ่งให้เพื่อนใหม่ทั้งสองมากขึ้น แม่รู้สึกภูมิใจเป็นที่สุด

หลังจากอาหารกลางวันผ่านไป เด็กทั้งสองขอบคุณแม่กับแม่แล้วก็ขอตัวไปทำงานต่อ แม่และแม่มองตามร่าง เด็กทั้งสองไปด้วยความสงสาร

"แม่จะ ถ้าหนูได้มาเก็บข้าวตกทุก ๆ วัน แล้วหนูจะแบ่งข้าวตกที่เก็บมาได้ให้แก่คนที่ยากจนกว่าเราบ้างได้ไหม"

แม่น้ำคาเอ่อเบา คิงร่างของแม่มาทอดไว้

"ลูกรักของแม่ แม่ภูมิใจในตัวลูกที่สุด ลูกได้เรียนรู้วิธีให้ความรักและความสงสารต่อเพื่อนมนุษย์ได้รวดเร็วไว้มาก"

"หนูควรจะเรียนรู้มาตั้งนานแล้วใช่ไหมจ๊ะ เพราะหนูได้แม่เป็นตัวอย่าง" แม่พูด พยายามยิ้มอย่างภูมิใจ

คำอธิบายศัพท์

ภูมิใจ หมายถึง ความรู้สึกยอมรับ พอใจ สมหวัง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กระแตเือนบ้าน

ตอนที่ 1

เมื่อแม่ออกน่องมาอีกครอกหนึ่งบ้านน้อยในโพรงไม้ก็คุ้ยค้นแคบ ๆ ส่งเสียงร้องกัน
หนวกหู ยิ่งตอนแม่ไม่อยู่ชอบคลานขึ้นบนตัวของกระแต กระแตรำคาญน่อง ๆ มาก

"กระแตคุณ้อง ๆ นะแม่จะออกไปหากกล้วยสุกมาให้กิน แล้วอย่าออกไปเล่นนอก
โพรงละ" แม่สั่งก่อนที่จะออกไป

กระแตไม่ยากดูแลน่อง เพราะขยะแขยงที่น่องมีตัวสีแดง ขนสั้นหรือมดแหม่มไม่มีลมคาน่า
เกลียดมาก กระแตยืนหันหลังให้พวกน่อง ๆ เพราะความรังเกียจ

กระแตคิดว่าตั้งแต่ตั้งแต่น่อง ๆ เกิดมากระแตไม่ค่อยได้ใกล้ชิดแม่เลย แม่ไม่นอนกก
อย่างเมื่อก่อน ผลไม้สุกพวกน่องก็มาแย่งกิน คิดแล้วกระแตก็น้อยใจ รู้สึกเบื่อบ้านในโพรงไม้
เขาจึงค่อย ๆ ปีนขึ้นมาปากโพรงออกมาสู่ภายนอก กระแตรู้สึกชอบข้างนอกมากกว่าในโพรง
เขาจึงคลานต่อไปเรื่อย ๆ อย่างสนุกสนาน

"กระแตเธอออกมาจากโพรงไม้ทำไม" นกกางเขนดงสองตัวเกาะอยู่ที่กิ่งไม้ใกล้ ๆ
ถามขึ้น

"ฉันจะออกไปเที่ยวให้สบายใจสักหน่อย" กระแตตอบ

"อย่าเลย มันไม่ปลอดภัยสำหรับกระแต" นกกางเขนดงร้องห้าม แต่กระแตไม่ฟังคำ
เตือนของใครเสียแล้ว เขากระโดดจากกิ่งไม้หนึ่งไปยังอีกกิ่งหนึ่งอย่างสนุกสนานไปเรื่อย ๆ โดย
มิได้สนใจว่าไกลบ้านออกมามากแล้ว

เมื่อตัวหนึ่งมันเห็นกระแต เข้ามันก็รีบกระโดดเข้าตะครุบ กระแตตกใจกระโดดหนี
เสือกไล่ตามไปติด ๆ กระแตกลัวจนตัวสั่นจึงพุ่งตัวขึ้นไปบนต้นไม้ เสือกก็กระโจนตามไป

คำอธิบายศัพท์

ขยะแขยง	หมายถึง	ความรู้สึกไม่ชอบไม่ต้องการเข้าใกล้และไม่ต้องการที่จะเห็น
หริ่อมแหร้ม	หมายถึง	มีอยู่จำนวนน้อย มีเป็นหย่อม ๆ
รังเกียจ	หมายถึง	ความรู้สึกไม่ชอบไม่อยากเข้าใกล้หรือเกี่ยวข้องกับ
กระโจน	หมายถึง	อาการกระโดดพุ่งตัวไปข้างหน้า

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กระแสบื้อบ้าน

ตอนที่ 2

เมื่อกระแศกระโจนหนี และ ลือตามไปนั้นกึ่งไม้ที่กระแศกระโจนขึ้นไปเล็กจนหักลงสู่
ลาธาร ทั้งกระแศและ ลือจึงตกลงไปในลาธารและถูกน้ำพัดพาไป

พอหายตกใจ กระแศรีบเกาะกิ่งไม้ใกล้ ๆ และ พยายามตัวขึ้นจากน้ำ ด้วยความหนาวสั่น
และหวาดกลัว เขาจำทางกลับบ้านไม่ได้ กระแศคิดถึงแม่และคิดถึงบ้าน ตอนนี้อยู่ใกล้มืดแล้ว
กระแศหาบ้านยังไม่เจอ เขาจึง ซ่อนตัวในโพรงไม้เล็ก ๆ เพื่ออาศัยนอนในคืนนั้น

นกเค้าแมวตัวหนึ่งมันมาเกาะใกล้โพรงที่กระแศซ่อนอยู่ มันกำลังสอดสายสายตาหา
เหยื่อ พอเห็นกระแศมันก็บินลงมาโฉบที่ร่างของกระแศ กระแศใจหายวาบ แต่ปากโพรงมันแคบ
เกินกว่าที่อ้อมเท้าของนกเค้าแมวจะเข้าถึง มันพยายามโฉบอยู่หลายครั้งก็ไม่ได้ผล กระแศหลับ
ตาด้วยความหวาดกลัว จนนกเค้าแมวตัวนั้นจากไปกระแศรอดมาได้ก็เดินทางหาบ้านโพรงไม้
ที่มีแม่ต่อไป

"กระแศ กระแศ" เสียงเรียกของนกกลาง เช่นทำให้กระแศมองหาที่มาของเสียงนั้น

"กระแศ กระแศลูกแม่" อีกเสียงหนึ่งตามมา กระแศได้ยินรีบร้องบอก "แม่จ๋าแม่
กระแศอยู่ที่นี่" ในที่สุดกระแศก็พบกับแม่ซึ่งออกมาตามหากระแศทั้งสองดีใจโผล่เข้ากอดกันเพราะ
คิดว่า จะไม่ได้เจอกันอีกแล้ว

"แม่จ๋าต่อไปกระแศจะไม่คืออีก กระแศอยากอยู่กับแม่กับน้อง ๆ" กระแศพูด

"ลูกต้องชอบคุณนกกลาง เช่นด้วยเพราะ เขาช่วยแม่ตามหาลูก" แม่พูด

"กระแศชอบคุณนกกลาง เช่นจ๊ะ" กระแศกล่าว

"พวกเราดีใจที่กระแศปลอดภัย เรากลับบ้านกันเถอะ" นกกลาง เช่นชวน

คำอธิบายศัพท์

ลาซาร	หมายถึง	สายน้ำที่ไหล เป็นแหล่งให้ความชุ่มชื้นแก่คนและสัตว์
โพรงไม้	หมายถึง	รูขนาดใหญ่พอสมควร อยู่ตรงลำต้นของต้นไม้ที่มีขนาดใหญ่ ๆ
นกเค้าแมว	หมายถึง	นกชนิดหนึ่งที่กินสัตว์เล็ก ๆ เป็นอาหาร มันจะออกหากินเวลากลางคืน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คนแคะหนวดยาว

ตอนที่ 1

ในตลาดของหมู่บ้านแห่งนี้ มีคนแคะหนวดยาวมาซื้อของอยู่เป็นประจำเขาเป็นคนตัวเล็กซึ่งมีอยู่คนเดียวในหมู่บ้าน แต่เขาก็เป็นคนฉลาดคิดเลขได้เร็วและสามารถพูดจาให้คนอื่น ๆ หลงเชื่อเขาได้ง่าย เขามักไปเที่ยวพูดจาหลอกล่อให้คนอื่นไว้ใจเขาและ เขาก็เอารัดเอาเปรียบคนที่งกกินไปวัน ๆ

อย่างเมื่อเดือนที่แล้ว นายหนูนากับนายหนูน้าแมยีนร้อง เออะอะอยู่ที่หน้าร้านขายถั่ว และน้ำมันมีผู้คนมาอุดหนุนทั้งสองมากมาย และคนแคะหนวดยาวก็มาสมทบที่หลัง หนูน้าแมยีนปราดเข้าไปกระดุกชายเสื้อของคนแคะ แล้วร้องทวงถามว่า

"ไหนล่ะ ถั่วและน้ำมันที่ฉันฝากนายไว้เอามาให้ฉันเสียทีซี"

"ถั่วอะไร น้ำมันอะไร ฉันไม่เคยรับฝากของใคร" คนแคะตอบ

"แล้วกันซี นายนี้โง่งคือ ๆ อย่างนี้เองหรือ ก็ฉันฝากของทั้งสองอย่างกับนายโง่งละ"

หนูนุด

"งั้นหรือ ฉันไม่เคยรับฝากของใครแต่ที่นายว่าคงจริง ฉันมักจะใจดีใครเขาของมาวางไว้ที่บ้านฉัน ฉันก็ยอมให้วาง แต่ฉันไม่มีเวลาดูแลของให้ใครหรอกนะ นายวางตรงไหน ก็ไปดูเอาเองซี" นายคนแคะหนวดยาวพูด

ทุกคนจึงเดินกันไปพิสูจน์ความจริงที่บ้านคนแคะ เมื่อถึงบ้านปรากฏว่าเหลือแต่ถุงใส่ถั่วเปล่า ๆ กับภาชนะน้ำมัน ที่ไม่มีน้ำมันอยู่เลย

"แกมันคนหลอกหลวง" หนูน้าแมยีนพูดขึ้น

คนแคะจึงตอบว่า "ท่านทั้งหลายลองช่วยกันคิดซิ หนูนุดตัวนี้เขาของมาวางไว้ แต่ข้าไม่มีเวลาดูแล อาจจะมีหนูน้ามาแอบขโมยไปกินก็ได้ ตอนกลางวันข้าทำงาน ตอนกลางคืนข้านอนหลับ แล้วใครขโมยไป ข้าจะรับผิดชอบได้อย่างไร" เมื่อทุกคนได้ฟังก็คิดว่าคนแคะไม่ได้ขโมย แล้วมันหายไปไหนทุกคนพากันถกเถียงกัน ไม่มีใครฟังหนูน้าแมยีนเลย บ่อยๆให้หนูนุดทั้งสองเดินร้องไห้ไปตามทางของเขา

คำอธิบายศัพท์

สมทบ	หมายถึง	เข้ามาร่วมด้วย
พิสูจน์	หมายถึง	ดูให้เห็นจริงกับตาของตัวเอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คนแคะหนวดขาว

ตอนที่ 2

ต่อมาก็มีพ่อค้าจากแคนไกลซ์บริษัทที่ใช้ลาลากจูงมาค้าขายในหมู่บ้านพ่อค้าคนนั้นมาบ่อย จนรู้จักกับคนในหมู่บ้านเป็นอย่างดี คนแคะก็รู้จักกับพ่อค้าเช่นกัน

"ฉันรู้สึกวาลาของฉันขามันกำลังเจ็บ" พ่อค้าบอกกับคนขายสินค้า ในหมู่บ้าน พ่อค้ากับที่คนแคะนั่งอยู่ด้วย เขาพยายามฟังว่าพ่อค้าสองคนคุยอะไรกัน

"ฉันก็เดินทางไกลไม่ได้ซิ" พ่อค้าในหมู่บ้านพูดขึ้น

"ก็ฉันสิ ฉันกะว่าจะเอาของฝากไว้ที่หมู่บ้านนี้บางส่วน ล่าจะได้ไม่หนัก เมื่อพ่อค้าในหมู่บ้านลุกขึ้นไปแล้ว คนแคะก็เข้ามาตีสนิทกับพ่อค้าจากแคนไกล เสนอราคาค่าฝากที่ถูกทำให้ โดยบอกว่า ฝากที่บ้านของตนจะปลอดภัย ไม่ปะปนกับของคนอื่น พ่อค้าจากแคนไกลหลงเชื่อ

เวลาผ่านไปไม่กี่วันพ่อค้าคนนั้นก็กลับมารับของคืน คนแคะกลับพูดว่า

"ท่านฝันไปแล้วกระมัง เราไม่เคยรับฝากสินค้าของท่านเลย ถ้าฝากไว้ทำไมไม่มีหลักฐานมารับของล่ะ" พ่อค้าได้ฟังก็หมดแรง เพราะเขาไม่ได้ทำหลักฐานการฝากของเอาไว้แต่ไม่เป็นไรพ่อค้าคิด เสียรู้ครั้งนี้เพราะไม่รอบคอบ แต่เราจะต้องหาทางแก้เผ็ดเจ้าคนแคะให้ได้

อยู่มาวันหนึ่ง ยายแก่ยากจน และยังมีใจด้วยคนหนึ่งทำงานได้เงินมาเล็กน้อยก็ไม่รู้จะเก็บอย่างไร จึงเอาไปฝากกับคนแคะ เมื่อแกทางคืนคนแคะก็บอกว่า ไม่ได้รับฝากเงินของยายแก่ ยายแก่ไม่มีหลักฐานจะมาอ้างก็เลยเสียเงินไป

"ฉันจะช่วยยายเอง" พ่อค้าแคนไกลที่เคยโดนคนแคะหลอก พูดขึ้นกับยายแก่ แล้วพ่อค้าก็ออกความคิดให้ยายแก่ แกล้งทำเป็นไปปรึกษา คนแคะว่าเขามีเงิน และนำเงินไปฝากคนหนึ่ง กับนอนอยู่อีกหนึ่งกระสอบ แต่ไม่รู้จะเก็บไว้ที่ไหนคนแคะหลงกล จึงรีบบอกยายแก่ว่า

"เรื่องนี้ฉันช่วยยายได้"

"แต่ต้องทำหลักฐานด้วยนะ" ยายแก่พูด อีกสองวันต่อมา ยายแก่ก็เอาเงินนั้นมา เงินเหรียญ และนำเงินฝากคนแคะไว้

"ไหนละ เหรียญ" คนแคะถาม

"อยู่ในไหนเงินนั้นแหละ" ยายแก่ตอบ แล้วยายแก่ก็กลับไป ยายแก่กับพ่อค้าแคนไกล กะว่านานพอสมควรก็ย้อนกลับมาบ้านคนแคะอีก คนแคะเห็นคนทั้งสองคนนั้นก็กลับมาก็ไม่พอใจ เพราะตัวเองกำลังเอามือล้วงหาเงินเหรียญในมืออยู่ มือจึงคิดน้ำผึ้ง จะเช็ดก็ไม่หมดคิดเหนียว

ไปทั่ว คนแคะตกใจหาผ้าเช็ดหัวไม่ทันจึง เช็ดกับเสื้อจนเหนียวไปทั้งตัว หันไปคว้านุ่นในกระสอบมา
 ใต้ก็เอาเช็ดมือเช็ดแขน แต่ยังไม่เช็ดนูนก็ยิ่งคิดเลยเลอะ เทอะ ไปถึงหมวดด้วย พวกผู้คนที่ตามมาดู
 ด้วย จึงเห็นว่าคนโกงเป็นใคร คนแคะไม่ยอมรับ แต่หลักฐานก็มีพร้อมเพราะคนแคะจะ
 ล้วงไปเอาเงินในไห เขาจึงมีน้ำผึ้งติดมือและติดไปทั้งตัว ความที่รีบจะปกปิดความจริง เลยคว้า
 ผิดคว้าถูกมาเช็ดมือ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

คีสันติ	หมายถึง	การทำความรู้จัก ทำความคุ้นเคย
หลงกล	หมายถึง	การเชื่อคนที่คิดหลอกลวง
ลา	หมายถึง	สัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่งลักษณะคล้ายม้า นิยมนำมาลากเกวียน

ศูนย์วิทยพัทธยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนุ่มชานากับกระแตน้อย

ตอนที่ 1

มีชายหนุ่มชานาคนหนึ่ง เขามีชื่อว่า "ทองเต็ม" ทองเต็มอยู่บ้านกับแม่ซึ่งมีอายุมากแล้ว พ่อของเขาเสียชีวิตจากไปตั้งแต่ทองเต็มอายุได้ห้าขวบ ชีวิตของทองเต็มอยู่ภายใต้การเลี้ยงดูของแม่ตลอดมาจนกระทั่ง เขาเป็นหนุ่มรุ่นแม่ทองเต็มจะมีไร่นาเป็นของตนเองที่กิน แต่ความยากจนก็ไม่เคยห่างพ้นจากตัวเขาเลย ที่เป็นเช่นนี้เพราะการทานานในแต่ละปีต้องอาศัยน้ำฝน หากปีใดฝนดีก็ได้ทำเต็มที่ ทว่าบางปีทองเต็มและชาวบ้านแทบไม่มีข้าวกิน แต่ละปีนั้นฝนจะแล้งหรือน้ำท่วมหลากจนข้าวกล้าที่ปักดำไว้จมน้ำตาย

ฤดูเก็บเกี่ยวเพิ่งจะผ่านไป ความหนาวเย็นกำลังแทรกแผ่ปกคลุมไปทั่วทุกหนแห่ง พื้นผิวดินกำลังแยกแแตกเป็นรอยร้าวประสานกันเป็นทอด ๆ ต้นไม้บางต้นกำลังสลัดใบทิ้ง เตรียมผลิดอกต้อนรับฤดูหนาวที่หนาวเหน็บและแห้งแล้งอันยาวนาน

ทุกวันนี้ทองเต็มจะค่อนข้างสองตัวของเขาไปเลี้ยงกลางทุ่ง เขามีเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันอยู่คนหนึ่งชื่อว่า "จุ่ม" ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทกันมากแต่จุ่มชอบทานสิ่งที่ทองเต็มจะต้องตัดเดือนเสมอ แต่คนอย่างจุ่มก็ผินทาทิ้ง ๆ ที่รู้ว่าการกระทำนั้นผิด

ลมแล้งที่ประกอบด้วยไอเย็นพัดผ่าน ทำให้แหล่งน้ำตามที่ต่าง ๆ แห้งลงอย่างรวดเร็ว ทองเต็มกับจุ่มต้องไล่ควายออกไปหาแหล่งน้ำที่ไกลออกไปเพราะควายจะทนความร้อนในตอนกลางวันไม่ได้ พวกมันจะต้องมีน้ำกินและปลักนอน

ช่วงที่อากาศแห้งแล้งเช่นนี้ งานที่จุ่มชอบทำ คือเฝ้าป่าและกอไผ่ป่าเล่น เขาจะส่งเสียงหัวเราะอย่างตื้นเขินเมื่อมองเห็นเปลวไฟที่ถูกลมพัดหือจอนลุกโชติช่วง

"เฮ้ย... จุ่มเอ็งจะเฝ้าป่าเล่นทำไมเอ็งนี่ช่างไม่รู้จักอะไรเสียเลย" ทองเต็ม
คำนี้

"เฝ้ามันจะเป็นไร หน้าฝนเดี๋ยวมันก็แตกยอดอ่อน" จุ่มเถียงอย่างอาดาศี

"เอ็งนี่คิดง่าย ๆ ต้นไม้ กอไผ่ พวกนี้กว่ามันจะโตเป็นต้นเป็นลำขึ้นมา ต้องใช้เวลาหลายปี ผิดกับเอ็งเฝ้ามันจะถูกไฟไหม้ในพริบตาเดียว" ทองเต็มให้เหตุผลยืดยาว

"ข้าไม่เฝ้าคนอื่นก็เฝ้าอยู่นี่นา" จุ่มเถียง

"มีคนคิดอย่างเอ็งนี่แหละ บ้านเมืองจึงหมดป่า ทำให้แห้งแล้งปีแล้วปีเล่า เค็ดร้อนกันไม่เว้นแต่ละปีนี่อีกไม่กี่วันหน้าบ่อนี้ก็จะแห้งหมดแล้วควายของเราไม่รู้จะไล่ไปกินน้ำที่ไหน จะ

ไม่ตายทั้งควายทั้งคนหรือ"

"เอ็งนี่ก็เทศน์ดีไม่ผิดกับหลวงพ่อดีว่ะ "

จุ่มพูดจบก็ผละออกไปหลวงส่งเสียง

หัวเราะในลำคอ

กอไผ่ที่จุ่มเผายังถูกลมฮือพัดลามเลียลุกอไผ่ไปยังกอข้าง เคียงเสียงลาไผ่ระ เบ็ดคัง
ก็ก้องปานจุดประทัด ดอกไม้ไฟ ผงสีตัวเล็กสีตัวน้อยแตกตื้นกันออกจากที่ซ่อนกันจ้าละหวั่น

"เฮ้ย เต็ม คอยจับหนู กระแตหนีไฟนะ จะได้เอาไปบั้งกินกับข้าวกลางวัน" จุ่ม
ตะโกนบอกท่ามกลางเสียงฮือ ๆ ของลมพัดเปลวไฟ

ทองเค็มรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อเห็นไฟลุกลามเป็นบริเวณกว้างออกไปทุกขณะ เขาแทบ
ไม่ได้ยินเสียงจุ่มที่ร้องบอกทองเค็มรู้สึกสงสารพวกสัตว์ที่ตื่นตระหนกหนีไฟ ชั่วพริบตาทองเค็มก็
เห็นกระแตตัวหนึ่งถูกไฟครอกตกลงไปในกองเพลิง ขณะที่พวกมันกำลังกระเสือกกระสนหนีไฟ มี
ตัวหนึ่งพุ่งตัวกระโดดไปยังต้นไม้ที่อยู่ใกล้บริเวณนั้น แรงพุ่งตัวของมันไม่พอจึงทำให้หล่นลงมา
กระทบพื้นเบื้องล่าง นอนแน่นิ่ง

ทองเค็มจับตามองคู่มันอยู่ทุกระยะ พอเห็นร่างกระแตตกลงมาเช่นนั้น เขาก็รีบวิ่ง
เข้าไปหมายจะช่วยชีวิตมัน แต่เขาก็เข้าไปกว่าจุ่ม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

ปลัก	หมายถึง	บริเวณที่มีน้ำขังอยู่พอเป็นโคลน
โชติช่วง	หมายถึง	ลักษณะที่รวดเร็วมองเห็นชัดเจน
ไพศรอก	หมายถึง	การถูกไฟลวกผิวหนังภายนอก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนุ่มชวานากับกระแตน้อย

ตอนที่ 2

"เอามันมาให้ข้าเถอะจุ่ม ข้าจะช่วยชีวิตมัน" ทอง เต็มยื่นมือหมายจะรับไว้

"ข้าจะ เอาไปบั้งกิน" จุ่มบอกพลางดึงมือหนี

สักครู่หนึ่งกระแตตัวนั้น ก็รู้สึกตัวดิ้นซุกซลักอยู่ในมือของจุ่ม

"ให้ข้าถือไว้เถอะจุ่ม" ทอง เต็มอ้อนวอน

"เอ็งคือนลัษฏาว่าจะ ไม่ปล่อยมัน" จุ่มว่า

"ตกลง ข้าจะถือไว้เผื่อเอ็งจะได้จับตัวอื่น ๆ "ทอง เต็มยืนยัน

คราวนี้จุ่มตกลง เขายอมยื่นกระแตตัวนั้นให้ทอง เต็ม

ฝูงควายขึ้นจากปลักเดินลัดทุ่งออกไปเลาะ เล็มหญ้า ซึ่งส่วนมากก็มีใบเฉาแห้ง เหี่ยว อยู่ตามพื้นนาแต่กระแหง ขณะเดียวกันกอไผ่และป่าถูกไฟไหม้วอดวายไปหลายกอ

ฝูงควายลัดเลาะหากินลงมาจากนาของทอง เต็ม ซึ่งด้านหนึ่งของที่นาของเขาติด กับที่นาของจุ่ม บริเวณนาของทอง เต็มเป็นป่าโคก มีต้นไม้ขึ้นรก ทอง เต็มไม่แ้วถางป่าเสียทั้งหมดเหมือนที่นาของคนอื่นๆ ซึ่งส่วนมากจะถากถางทำไร่นาทั้งหมด ทอง เต็มได้ประโยชน์จากป่าโคกปลายนา ในหน้าฝนพวกเห็ดจะงอกขึ้นมาให้เขาเก็บไปแกง พวกหน่อไม้ก็งอกหน่อได้เอา หน่อไปแกง

ทอง เต็มรีบเดินเข้าไปในป่าโคกปลายนาของเขา ก่อนที่จุ่มจะทวงถามเอากระแต ตัวน่าสงสาร เขารีบปล่อยมันขึ้นต้นไม้ต้นหนึ่ง

"โชคคือนะกระแตน้อย รักษาชีวิตให้ปลอดภัย"

ทอง เต็มปล่อยกระแตออกจากมือ มันพุ่งตัวออกจากมือของเขาได้ขึ้นไปตามลำต้น ครู่ หนึ่งก็หยุดชะงักหันกลับมามองด้วยดวงตาใสแสบ มันยกหาง เป็นหางสะบัดไปมาเหมือนหนึ่งจะ กล่าวคำขอบคุณเขา กระแตน้อยทำอยู่เช่นนี้ครู่หนึ่งก็วิ่งจากไป

เมื่อทอง เต็มมาถึงกระท่อม ก็เห็นจุ่มก่อกองไฟคุแฉงรอคอยอยู่ก่อนแล้ว

"เตมโหนกระแต ข้าจะจัดการเอง" จุ่มถามขึ้นทันที

"ข้าปล่อยมันไปแล้ว" ทอง เต็มตอบ

"เอ็งบ้าเรอะ ก็ข้าบอกว่าจะบั้ง" จุ่มพูดขึ้นด้วยความไม่พอใจ

จุ่มไม่กล้าแสดงความรู้สึกออกมามากกว่านั้น แม้ว่าเขาจะรู้สึกเสียดยกระแต่ที่เขาตั้งใจจะบึ่งกินกับข้าวที่ห่อมาจากบ้าน

"ข้าพ้อมกับข้าว เอ็งเอาไปกินซิ" ทองเดิมบอกพลางยื่นห่อข้าวพร้อมกับข้าวให้จุ่ม

"กินด้วยกันเหอะ" จุ่มชวนพลางคลี่ห่อข้าวออก

"เอ็งกินกับข้าวของข้าเถอะ ข้าจะกินข้าวเปล่า ๆ เพื่อชดเชยชีวิตกระแตน้อยตัวนั้น" ทองเดิมบอก

"หยิ่งงั้นก็ได้" จุ่มพูดพลางยึดกับข้าวกินเพียงคนเดียว

"เอ็งอย่าว่าข้าเอาเปรียบเอ็งนะ ถ้าเอ็งไม่ปล่อยกระแต ข้าก็คงไม่ได้เบียดเบียนกับข้าวเอ็ง"

"กินเถอะ ข้าไม่คิดอะไรหรอก" ทองเดิมบอกพลางเบิบข้าวเปล่าเข้าปาก

ต่อจากนั้นมานาน... แม่ของทองเดิมก็ป่วยลงอย่างหนัก ทองเดิมไม่มีเงินพอจะหาแม่ไปรักษา อาการป่วยของแม่หนักลงทุกวัน ทองเดิมจะขายควายของเขาสักตัวพอมีเงินรักษาแม่ของเขา

ขณะที่ทองเดิมนั่งตัดสินใจอยู่นั้น เขามองออกไปยังควายทั้งสอง เขารู้สึกเสียดยเพราะแม่ควายทั้งสองเป็นควายที่เขารักมาก แต่เขาก็ไม่มีทางเลือกเพราะชีวิตของแม่ั้นสำคัญกว่าสิ่งใดในชีวิตนี้ เขามีแม่เพียงคนเดียวเท่านั้นส่วนแม่ควายหากเขามีเงินจะซื้อสักก็ตัวก็ได้

ขณะที่ทองเดิมคิดอะไรเพลิน ๆ อยู่นั้นเอง ทองเดิมรู้สึกว่ามีอาการเคลื่อนไหวอยู่บนก้นไม้คั่นที่เขาอาศัยรุ่มเงานั้น

ทองเดิมแหงนหน้าขึ้นไปมอง สายตาของเขากระทบเข้ากับร่าง ๆ หนึ่ง มันเป็นกระแตสีน้ำตาลหางเป็นพวง ทองเดิมรู้สึกว่กระแตตัวนั้นจะคืบ ๆ คาเขา มันกำลังจ้องมองเขาอยู่เช่นกัน สักครู่ทองเดิมก็คิดออก

"ต้องเป็นกระแตตัวที่เราปล่อยมันครานั้นแน่ ๆ" ทองเดิมบอกตัวเอง

ขณะที่กระแตตัวนั้นเคลื่อนตัวลงมา เขาเพิ่งมองเห็นเดี๋ยวนี้อย่างในปากของกระแตน้อยคาบอะไรอยู่ ซึ่งเขามองไม่ถนัดนัก

คำอธิบายศัพท์

ชดเชย หมายถึง ำให้ไปแทน
ก่อนพักแรม หมายถึง ไฟที่ถูกก่อขึ้นจนติดถ่านเป็นสีแดง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนุ่มชานากับกระแตน้อย

ตอนที่ 3

กระแตตัวนั้นเคลื่อนตัวตามกิ่งไม้ลงมาอีก มันอยู่เหนือศีรษะของ เขาพอดีในทันใดนั้น ทองเด็กรู้สึกว่า มีสิ่งหนึ่งหล่นมาตรงหน้าเขา

ชายหนุ่มหยิบขึ้นมาดู เขาอุทานออกมาอย่างดีใจ วัตถุในมือเขาที่กำลังสะท้อนแสงอยู่ วูบวาบ คือแหวนทองคำฝังพลอยสีแดงนํ้างาม

"เจ้าให้ข้าใช้มัยกระแตน้อย ชอบใจนะ" ทองเด็กล่งเสียงออกไป

กระแตน้อยทำท่าทางเหมือนครั้งที่เขาปล่อยมัน ก่อนจะกระโดดหยอย ๆ ไปตามกิ่งไม้แล้วหายตัวลับไป

"กระแตน้อยคงจะให้สิ่งนี้เราไปขาย เอาเงินไปรักษามแม่" ทองเด็กรู้สึกได้

แม่ของทองเด็กรายเป็นปกติเพราะอาศัยเงินจากการขายแหวนนั้นนอกจากนี้เขายังมีเงินเหลืออีกจำนวนหนึ่งที่จะเก็บไว้ และเอามาซ่อมแซมบ้าน บ้านของทองเด็กรับปรับปรุงและซ่อมแซมมาอยู่สูงกว่าเก่ามาก

เงินที่เหลือทำให้เขาและแม่อยู่เป็นสุขพอสมควร

ฤดูหนาวปีถัดมา พี่สาวก็ส่งให้ข้าวจนเต็มมา พอถึงฤดูออกวางข้าวในนาใกล้รุ่งเหลืองอร่ามเต็มท้องทุ่ง

พอข้าวสุกเกี่ยวได้ ทองเด็กรก็ลงเกี่ยวข้าว ส่วนจุ่มก็ลงเกี่ยวข้าวของเขาเช่นกัน ทั้งสองทาลานนวดข้าวไว้ใกล้ ๆ กัน

เมื่อเกี่ยวข้าวเป็นพอนแล้ว ทั้งทองเด็กรและจุ่มก็หอบข้าวไปตั้งลอมบนลาน เพื่อรอการนวดซึ่งจะได้ทำหลังจากเก็บเกี่ยวเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างเก็บข้าวและหอบบางส่วนขึ้นไปบนลาน ทั้งทองเด็กรและจุ่มก็ได้ไปนอนเฝ้าข้าวของตน

ฤดูเก็บเกี่ยวเช่นนี้ก็ตรงกับฤดูหนาวลมจากทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือหอบเอาความหนาวเย็นเข้ามาครอบคลุมผืนทุ่งอีกวาระหนึ่ง

จุ่มไม่มีเงินซื้อผ้าห่มหนา ๆ ไว้ห่มในฤดูหนาวเขาจึงก่อกองไฟไว้ใกล้ ๆ หน้าซุ้มซึ่งทำด้วยกองฟางเพื่อกันหนาว

ขณะที่จุ่มกำลังนอนหลับอยู่นั้นสายลมที่พัดผ่านกองไฟค่อนข้างแรงนั้นได้พัดลูกไฟลอยไป
ติดลอมข้าว ลอมข้าวค่อย ๆ ลูกไฟไหม้ขึ้น

ทองแดงนอนอยู่อีกซุ้มหนึ่ง ซึ่งอยู่ติด ๆ กันนั้น รู้สึกเหมือนเข็มแทงที่หัวใจของเขา
เขาสะดุ้งสุดตัวเมื่อไฟแดงฉานแล้ว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

พ่อน	หมายถึง	เป็นมัด ๆ
ลอมข้าว	หมายถึง	กองข้าวที่นำมารวมกันไว้โดยมิได้เอาฟางออก
ลูกไฟ	หมายถึง	ดอกไม้ไฟเล็ก ๆ ที่กระเด็นออกจากกองไฟ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนุ่มชวานากับกระแตน้อย

ตอนที่ 4

"จุ่ม... จุ่ม... ไฟไหม้กองข้าว" ทอง เต็มตะ โคนบอก เขาคว้าได้ถังดับน้ำรีบีวิ่ง ไปจ้วงน้ำที่บ่อใกล้ ๆ ลานนวดข้าว

พอดีจุ่มก็รีบมาดับน้ำที่บ่อเช่นกัน ทั้งสองช่วยกันดับน้ำดับไฟจนหมดดับ โชคดีที่ไฟเพิ่งไหม้ จึงเสียหายไปเพียงบางส่วนเท่านั้น

"หลับเพลินไป รู้สึกเหมือนเข็มแทงที่ขาเลยสะดุ้งตื่นขึ้นมา ถ้าไม่ตื่นแล้วลานข้าวมีหวังวอดหมด" จุ่มพูดขึ้นหลังจากดับไฟได้แล้ว

"ข้าก็รู้สึกเหมือนเข็มแทงที่ไหล่" ทอง เต็มพูดพลาถมองที่หัวไหล่ เขาเห็นรอยแดง เป็นจุดสองจุด

ท้องฟ้าค่อยสว่างขึ้น อากาศหนาวเย็นยังแทรกซึมเข้ามาอยู่ตลอดเวลา เสียงนกเอี้ยงส่งเสียงมาจากยอดไม้ และมีเสียงหนึ่งแทรกขึ้นมาอีก ซึ่งทอง เต็มไม่ค่อยจะคุ้นเคยนัก เขาแหงนหน้าขึ้นไปตรงจุดที่มาของเสียง เขาเห็นกระแตน้อยตัวนั้นเกาะอยู่บนกิ่งไม้ที่ขึ้นอยู่ริมลานนวดข้าวของเขานั่นเอง

"จุ่ม... จุ่ม... เอ็งมาดู ไอ้ตัวนี้แหละที่มันมาช่วยปลุกเราให้ตื่นขึ้นมาดับไฟ" จุ่มรีบเดินเข้ามาแหงนหน้ามองขึ้นไปบนต้นไม้ตามคำบอกของทอง เต็ม "กระแต... มาช่วยปลุกพวกเรา" จุ่มร้องขึ้นอย่าง ง ๆ "ใช่" ทอง เต็มตอบสั้น ๆ และ เอ็งคิดว่ามันเป็นกระแตตัวที่เอ็งปล่อยไปรีเปล่า" จุ่มถาม

"แน่นอน กระแตตัวนั้นแหละมันได้ช่วยข้าสองครั้งแล้ว รวมทั้ง เอ็งด้วยถ้าไม่ถูกมันปลุกให้เรารู้สึกลอมข้าวของเราคงจะมอดไปกับไฟแน่ ๆ นี่ยังดีนะที่มันไหม้ไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น" ทอง เต็มบอก แล้วเขาก็เล่าเรื่องที่กระแตน้อยได้ช่วยชีวิตแม่ของเขาให้จุ่มฟัง

"ข้าก็รู้สึกละอายต่อการกระทำที่แล้ว ๆ มาของตัวเองเหลือเกิน แม้แต่สัตว์ตัวเล็ก ๆ อย่างกระแตมันยังรู้จักบุญคุณของคน ข้าเป็นคนแท้ ๆ กลับไม่รู้สึกคุณค่าของธรรมชาติ ข้าสัญญาว่าต่อไปนี้จะ เลิกนิสัยจุคไฟเผาป่า เพื่อ เบียดเบียนสัตว์ จะปลุกต้นไม้บริเวณหลายนาให้พวกสัตว์ต่าง ๆ ได้อาศัย"

"ข้าดีใจที่เอ็งสำนึกได้อย่างนี้" ทอง เต็มพูดพลาถมองจุ่มอย่างชื่นชม

ฤดูเก็บเกี่ยวข้าวในนายังคงดำเนินต่อไป จนกว่ารวงสีทองในนาจะหมดลง สองหนุ่ม
ชวานาก็ทำงานในไร่นาท่อมกลางอากาศหนาวที่พัดผ่านอยู่ตลอดเวลา ปีนี้ทั้งสองคงมีข้าวไว้พอ
กิน และบางส่วนคงจะได้เอาไปขายเพื่อซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่ ๆ ไว้ส่งานบุญเดือนสามนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

จ้วงน้ำ หมายถึง การตักน้ำ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รถไม้ของโพธิ์

ตอนที่ 1

โพธิ์เป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ พ่อแม่ของโพธิ์มีอาชีพทำไร่ทำนาเหมือนคนอื่น ๆ ในหมู่บ้าน ปีนี้โพธิ์กำลังเรียนชั้น ป.4 โรงเรียนประจำหมู่บ้านของเขานั่นเอง

วันหยุดโรงเรียนพ่อแม่จะให้โพธิ์เฝ้าบ้าน เพื่ออยู่ดูแลเบ็ดเตล็ดที่เลี้ยงไว้และหมูนาคอกอีกสามตัว แม่หมูตัวหนึ่งกำลังมีลูกเล็ก ๆ เพิ่งตกลูกเมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี้เอง โพธิ์ต้องเอาใจใส่มันเป็นพิเศษ เพราะเกรงว่าแม่หมูจะกินอาหารไม่อิ่ม แล้วมันจะไม่มีน้ำนมมาให้ลูกพอเพียง โพธิ์ชอบดูลูกหมูกินนมแม่ของมัน แม่หมูจะนอนเหยียดยาวอย่างสบาย ปล่อยให้ลูก ๆ ทั้งสิบแย่งกันกินนมแม่อย่างเอร็ดอร่อย พอกินนมอิ่มแล้วลูกหมูเล็ก ๆ ก็จะไปวิ่งซุกซนหยอกล้อเหมือนเด็ก ๆ เล่นกัน

เช้าวันคอนสาย ๆ หลังจากพ่อแม่ออกไปทำนา โพธิ์ก็เตรียมอาหารมาให้หมู เบ็ดเตล็ดของเขา โพธิ์ชอบเล่นกับหมูขณะที่แม่ของมันกำลังกินอาหารในราง พวกลูกหมูทั้งสิบตัวก็วิ่งซุกซนอยู่รอบ ๆ คอก บางตัวก็วิ่งเข้ามาให้โพธิ์ลูบตัวมันเล่น

"เหม็นขี้หมูจริง ้วย" มีเสียงตะโกนดังจากบ้านหลังใหญ่ที่มีรั้วบ้านติดกัน

"นั่นสิ เหม็นจะตายไม่รู้ร้อยกันได้อย่างไร" "น่าเบื่อชะ" ฉันทงกินข้าวไม่ลง เป็นเสียงพูดตามมาอีกหลายคำจากเด็ก ๆ ที่กำลังเล่นกันอยู่หน้าลานบ้าน

บ้านหลังใหญ่ทันสมัยทาสีครีมเป็นบ้านของมานพ มานพเรียนอยู่ชั้นเดียวกับโพธิ์ ฐานะพ่อแม่ของมานพร่ำรวยว่าคนอื่นในหมู่บ้าน เพราะพ่อของมานพไปทำงานอยู่ต่างประเทศหลายปี ทุกวันนี้พ่อของมานพก็ยัง ไม่กลับจากซาอูๆ โพธิ์เคยได้ยินเพื่อน ๆ ของมานพพูดกันว่าพ่อของมานพได้เงินเดือนเป็นหมื่น

โพธิ์คิดว่าคงจะเป็นเช่นนั้นโพธิ์เห็นแม่ของมานพสร้างบ้านหลังใหญ่โต แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสวย ๆ และมีสร้อยใส่คอและใส่แขน แถมบนนิ้วมือก็สะท้อนแสงวูบวาบด้วยแหวนอีกหลายวง

เพื่อน ๆ ที่โรงเรียนหลายคนพากันเฝ้ามานพจนเห็นได้ชัด เพราะมานพมักจะมีของเล่นแปลก ๆ ใส่กระเป๋ามาให้เล่น และมีเงินซื้อขนมเลี้ยงเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน

"เฮ้ย... ไอ้โพธิ์เอ็ง เลี้ยงหมูไว้ทำไมเหม็นขี้มันจะตาย" มานพยื่นหน้าผ่านช่องรั้วเข้ามาถามแบบต่อว่ากลาย ๆ สายตามีแววเยาะหยันและเหยียดหยาม "ใช่แหละ กลิ่นเหม็นๆ อย่างนี้ทำให้บ้านเอ็งหมดสวยไปเลย" โจดเพื่อนคนหนึ่งของมานพพูดเอาใจ

"คุณลิ เหมือนจะตายยังไปนั่งเล่นกับลูกหนูได้" เสริมพูขึ้นมาบ้าง พวกเขาพูดในสิ่ง
ที่ทำให้โพธิ์ไม่พอใจอีกมากมาย โพธิ์พยายามข่มใจไม่ตอบโต้

"ก็ไอ้โพธิ์มันไม่มีของเล่นดี ๆ เหมือนนพ มันก็เลยไปนั่งเล่นลูกหนูกับซี้หนูนะลิ" พอ
จบลำของโจดก็มีเสียงฮา และหัวเราะขึ้น

โพธิ์หันหน้าไปมองโจดด้วยสายตาดอกความไม่พอใจ แต่ไม่พูดอะไรออกมา
พอดีแม่หมูร้องเตือนขออาหารฮึด ๆ โพธิ์รีบลุกขึ้นไปตักราดลูกปลาข้าวใส่รางให้มันอีก

"พวกเราอย่าไปสนใจคนสกปรกอย่างนั้นเลย ไปเล่นเครื่องบินรยยนต์กันเถอะ"
มานพหันไปชวนเพื่อนคู่หูทั้งสอง เสียงของเล่นบังคับด้วยคลื่นวิทยุก็ดังขึ้น ท่ามกลางเสียง
หัวเราะอย่างพอใจของเด็กทั้งสาม

พ่อข้าเขียนจดหมายมาบอกว่าเดือนหน้าจะกลับมาพักผ่อน จะซื้อของเล่นมาฝากข้า
ด้วย" มานพพูดดัง ๆ เหมือนจงใจจะให้ได้ยินถึงโพธิ์ด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

เพ็ญตกลูก หมายถึง เพ็ญ เกิดลูก
ซาอูๆ หมายถึง ประเทศซาอุดีอาระเบีย
ราง หมายถึง ภาชนะสำหรับใส่อาหารให้หมูกิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รถไม้ของโพธิ์

ตอนที่ 2

เสียง เครื่องเล่นที่บังคับด้วยระบบวิทยุ ดังรบเร้าอยู่ตลอดเวลา ยั่วเย้าให้โพธิ์อยากเห็น โพธิ์ลุกเดินมาหุคยีนริมรั้ว จ้องมอง เครื่องบินที่กำลังบินวนเวียนอยู่อย่างสนใจ พอดีใจคั่นมาเห็นเข้า

"เฮ้ย...โอ้โพธิ์มันแอบดู คงอยากเล่นกับพวกเรานะสิ จ้องตาเป็นมันเลย"

"อย่าให้มันเล่นนะพ" เสริมบอกอย่างประจบ

"เรื่องอะไรจะให้เล่น ข้าไม่ชอบหน้ามันอยู่แล้ว" มานพพูดก่อนหันหน้าทำตามเขี้ยว
ใส่โพธิ์

โพธิ์รีบเดินหนีมาทางหลังบ้าน เด็กชายมองว่ามีสิ่งใดที่จะทำของเล่นได้บ้าง ก็พอดีสายตาเหลือบไปเห็นล้อรถเด็กเล่น ถูกทิ้งไว้กับซากรถเก่า ๆ โพธิ์จำได้ว่าเป็นรถเด็กเล่นของค่อมลูกชายลุงสมบูรณ์ มาทิ้งไว้ตั้งแต่สองเดือนที่แล้ว

ลุงสมบูรณ์พี่ชายแม่เป็นครูอยู่ต่างอำเภอ พาลูกชายวัยห้าขวบมาเยี่ยมแม่ ค่อมเล่นพังแล้วจึงไม่คิดจะเอากลับไปด้วย

เมื่อได้ล้อครบสี่ล้อแล้ว โพธิ์คิดจะทำของเล่น จึงมองหาไม้จะทำตัวรถ ก็พอดีเห็นเศษไม้ที่พอกองไว้ใต้ต้นฝรั่ง พอเอามากองไว้ตั้งแต่คราวซ่อมแซมฝาบ้าน โดยมีลุงสมบูรณ์ช่วยห้าหกวัน

โพธิ์ใช้แผ่นไม้ทำเป็นตัวรถ คอตัวถังรถด้วยแผ่นไม้สี่เหลี่ยมเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนาดพอดีกับไม้ที่ทำแกนตัวรถ ตีตะปูยึดเข้าไปกลายเป็นกลอง ไม้สี่เหลี่ยมที่มีล้อเคลื่อนที่ได้

เด็กชายนั่งพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งจึงตัดสินใจต่อส่วนหัวรถ มันคงจะพอทำให้มองดูเหมือนรถจริง ๆ เมื่อตัดสินใจดังนั้นแล้ว โพธิ์ก็เลื่อยแผ่นไม้เป็นแผ่นขนาดเดียวกันสี่แผ่น ใช้ตะปูขนาดหนึ่งนิ้วตียึดกับไม้ที่พันออกมาจากตัวรถ ตีปิดด้านหน้าและด้านหลัง ทำที่มองดูเหมือนรถบรรทุกแข็งแรงพอที่จะทำให้เด็กเล็ก ๆ เข้าไปนั่งแล้วใช้เชือกผูกยึดกับตะปูหน้ารถ ลากเล่นได้อย่างสนุกสนาน เสียคยาโพธิ์ไม่มีน้องจึงใช้มันบรรทุกทรายเล่น ขณะที่เล่นอยู่พอดีเหลือบไปเห็นผ้าน้ำอัดลมสองอันวางทิ้งอยู่ โพธิ์เกิดความคิดว่าจะใช้ทำไฟหน้ารถได้ คราวนี้รถไม้ของโพธิ์ยังดูเหมือนรถบรรทุกจริง ๆ

"เฮีย ... พวกเรามาคุรณาไอ้โพธิ์ เสียงดังข้ามรั้วบ้านทำให้โพธิ์ชะงักและหันหน้าไปมองแวบหนึ่งก็รีบดึงหน้ากลับ เพราะไม่ชอบสายตาเยาะเย้ยของมานพ

"กระจอกที่สุดเลย" มานพพูดดังข้ามรั้วมา

"ใช่... ไม่มียังสะ เออะหน้าอยากเล่น" โจดสนับสนุนลูกพี่อย่างเอาใจ

"นั่นสิ เห็นแล้วน่าอายชายหน้าออก ให้ข้าเปล่า ๆ ยังไม่เอาเลย" เสริมพูดขึ้น

โพธิ์ไม่อยากจะยินคำพูดที่ไม่น่าฟัง ของทั้งสองจึงลากรดไม้ของตนไปเล่นหลังบ้าน

ขณะที่เล่นเพลินอยู่ฝูง ไก่วิ่งตามพรู โพธิ์จึงนึกขึ้นได้ ถึงเวลาที่เขาจะ เอาปลายข้าว

มาโปรยให้ไก่แล้ว

ไก่ของโพธิ์รู้เวลาที่เจ้าของจะให้อาหารอย่างแม่นยำ ตกบ่ายพวกมันจะมาก่อกันอยู่ตามลานบ้านเต็มไปหมด เพียงโพธิ์เดินเข้าไปในครัวหยิบถุงปลายข้าวโปรยลงไป พวกมันต่างก็รุมเข้ามาจิกกินเมล็ดข้าว ไก่ที่เลี้ยงไว้ให้พ่อแม่ของเขามีรายได้ เมื่อมันโศกพอจับขายก็จะมีพวกพ่อค้าแม่ค้าที่ตลาดมารับซื้อถึงบ้าน

เสียง ไก่ร้องขึ้นอย่างผิดสั่ง เกิดดังขึ้นทางบ้านมานพ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

กระจอก หมายถึง ต้อยค่า ไม่มีค่า

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รถไม้ของโพธิ์

ตอนที่ 3

โพธิ์จำได้ว่าเป็นเสียงไก่ของเขาแน่นอน เพราะบ้านมานพไม่เลี้ยงไก่แม้แต่ตัวเดียว และไก่ของเขาเคยถูกมานพไล่แก่งยิงด้วยหนังสติ๊กบ่อย ๆ หากว่ามีไก่ตัวไหนพลัดหลงเข้าไปในบริเวณบ้านซาๆ

ชาวบ้านในละแวกนั้น มักจะเรียกบ้านมานพว่า บ้านซาๆ คิดปาก

"นพเอ็งยิงไก่ข้าทำไม" โพธิ์ถามทันทีเมื่อมองเห็นไก่รุ่น ๆ ตัวหนึ่งของเขานอนคั่นตะ เกียกตะกายอย่างน่าเวทนา

"ไอ้นพไม่ไค้ยิง กูเป็นคนยิงเองมีอะไรมัย" โจคดีอหนังสือเดินซัดรี่เข้ามา ทำทางเดินมาคนักเลงเต็มตัว

"มันสร้างความเดือดร้อนอะไรให้เอ็ง ถึงได้รังแกมัน" โพธิ์ถามอย่างไม่สะทกสะท้านพลาวงประสานตากับโจคดี

"ไก่เอ็งมันเข้ามาพ่นพ่นบริเวณบ้านข้า ที่หลังจาไว้อย่าให้มันเข้ามาอีก"

พูดจบมานพก็จับไก่ที่นำส่งสารโยนข้ามรั้วเข้ามา พอหล่นถึงพื้นมันคั่นอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อโพธิ์ประคองมันไว้ในางแขน เลือดไหลออกจากปากเป็นหยด ๆ มันหายใจพะงาบ ๆ อยู่ครู่หนึ่งก็นิ่งไป

โพธิ์มองดูไก่ของเขาด้วยความสงสาร เขาเบนสายตาไปมองคนทั้งสองอย่างคั่งคั้น

"จาไว้นะ ที่หลังอย่างปล่อยให้ไก่เอ็งเข้ามาในเขตบ้านของข้า" มานพส่ายหน้าอีก

"แน่นอน... ถ้าเข้ามามันจะต้องอยู่ในลักษณะเหมือนครุ่น" โจคดีพูด

ส่วนเสริมไม่พูดอะไร เพียงแต่มองดูไก่และสบตากับโพธิ์ด้วยสายตาที่บอกให้รู้ว่าสะใจนัก

"พวกเอ็ง พวกใจร้ายหยาบข้าทำได้แม้กระทั่งไก่ที่มันไม่รู้อะไร ถ้ามันรู้ว่าน้ำใจพวกเอ็งหยาบข้า ข้าว่าแม้แต่รอยพวกเอ็งมันคงไม่อยากเหยียบข้าเลย"

โพธิ์ทั้งคาพูดเท่านั้น ก็หลบหนีออกจากบริเวณนั้น ปล่อยให้ทั้งสามคนเป็นเคียดเป็นแค้นกับคำพูดของเขา

เสียงพื้นไม้บึก ๆ ดังมาจากบ้านมานพตั้งแต่ตอนสาย ๆ เพราะเมื่อวันศุกร์ที่แล้วที่โรงเรียนชั่วโมงงานประดิษฐ์ครูประจำวิชาให้นักเรียนประดิษฐ์ของเล่นจากเศษวัสดุเป็นการ

บ้าน โป๊ะ โชคดีที่ทำไว้ก่อนแล้วจึงนำรถไม้ไปส่งครูประจำวิชาชมเชยว่าโป๊ะเป็นผู้มีความคิดริเริ่มดี โป๊ะได้รับเสียงปรบมือจากเพื่อน ๆ ขณะที่มานพ ใจดี และ เสริมถูกครูด่าทอนและลงโทษที่นำรถไม้เป็นการบ้านไปส่ง

รุ่งขึ้นอีกวัน ทั้งสามก็ไม่ได้รถไม้ไปส่งอีก มานพบอกว่า ทำไม้เป็นใจดีและ เสริมก็ตอบคำถามของครู เช่นเดียวกับมานพ ครูยื่นคำขาดหากไม่ทำส่งในวันจันทร์จะถูกทำโทษและไม่ได้คะแนน

โป๊ะรู้สึกแปลกใจที่ไม่เห็นใจดีและ เสริมมาที่บ้านมานพ เช่นทุกวันหยุดคงปล่อยให้มานพนั่งทำรถไม้อยู่คนเดียวคนเดียว โป๊ะแอบหัวเราะอยู่คนเดียว เมื่อเห็นท่าที่จับมีคจับซ่อนดีตะปูลารถของมานพมองดู กักังและ เหงื่อไหลซึมเต็มหน้า หลายครั้งที่โป๊ะเห็นมานพจับขี้ขาวของขี้วางทิ้งด้วยความโมโหจนเฉียว พอนึกขึ้นได้ก็ตามไปเก็บมานั่งทำใหม่

"โป๊ะ... โป๊ะ... โป๊ะ..." เสียงซ่อนดีตะปูดังประสานเสียงครวญครางแสดงว่าซ่อนดีตะปูลาดไปถูกนิ้วของมานพเข้าแล้ว

เป็นอย่างไรที่โป๊ะคิดจริง ๆ เมื่อเขาแอบมองที่ช่องรั้ว จึงเห็นมานพสะบัดมือที่เจ็บอยู่ไหว ๆ น้ำตาก็ทะลักออกมาจากเข่าตา มานพสิ้นความพยายาม ความเจ็บปวดผสมเจ็บใจที่ทำไม่ได้ ทำให้เขาร้องออกมาดัง ๆ

โป๊ะแกลังลุกขึ้นเดินเฉียดใกล้รั้วบ้านเข้าไป ตาซาเลียงดูว่ามานพจะทำท่าที่จ้องหงอกล่เช่นทุกวันหรือไม่

ทันทีที่มานพมองเห็นโป๊ะ เขารีบยกมือปิดหน้าตาลุกขึ้นเดินเข้ามาพลาจเรียก

ชื่อโป๊ะดัง ๆ

"โป๊ะเดี่ยวก่อน"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

มองดูเก็บกั้ง หมายถึง มองดูไม่ถนัด ไม่ชำนาญ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รถไม้ของโพธิ์

ตอนที่ 4

โพธิ์ทำเป็นไม่ได้ยิน ท้าที่เหมือนจะเดินกลับไปทางเล้าหมู

"โพธิ์...โพธิ์เดี๋ยวก่อน" คราวนี้มานพวิ่งเข้ามาเกาะรั้วหน้าบ้านตะโกนชื่อของโพธิ์

ดัง ๆ

โพธิ์หันมามองหน้ามานพเต็มตา แววดาที่เคยเยาะหยันอย่างหยิ่งจองหองได้หายไป

คงมีแต่แววดาแว้วอนและไม้เชื่อมั่นจนหลบมุมมองตัวอย่างคนละอายแก่ใจ

"มีอะไรรินพ" โพธิ์พยายามทำเสียงให้ผ่ายนึ่งฟังสบายๆ คลายกังวล

"ข้าทารถไม้ส่งครูไม่ได้เลย โพธิ์ช่วยทำให้ข้าสักคันสิ"

"แต่ข้าทำไมไม่สวณะ ทำไมเอ็งไม่ให้พวกไอ้โจคช่วยล่ะ" โพธิ์แก้งว่า

"พวกมันทำเป็นที่ไหน ถูกครูดักกันแดงหมดแล้ว ช่วยกันสักครึ่งเกอะนะหากข้าไม่มี

รถไปส่งคงไม่แล้วโคนดีและไม่ได้คะแนแน่ ๆ "

โพธิ์ตกลงจะช่วยทารถไม้ ทำให้มานพดีใจ รีบกลับไปเอาเครื่องมือเครื่องมือ มุด

รั้วบ้านมาที่บ้านโพธิ์

"บ้านข้าเหม็นชื้นหมู อากาศไม่ดีนะ" โพธิ์แก้งว่า

"ไม่เป็นไรหรอก ข้าไม่รู้สึกเหม็นแล้ว" มานพพูดหน้าตาเฉย

โพธิ์รับทารถไม้ให้มานพเขาทำอย่างรวดเร็วกว่าคันแรกเสียอีกเพราะ เกิดความ

ชำนาญนั่นเอง

"โพธิ์เรื่องที่ผ่านมา ข้าขอโทษด้วย ที่ข้าเคยพูดไม่ดีกับเอ็ง" มานพมองหน้าโพธิ์ด้วย

สีหน้าของคนสำนึกผิด

"ข้าไม่เคยถือโทษโกรธเอ็งเลย เพราะคิดว่าเอ็งเป็นเพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมโรงเรียน

เดียวกัน" โพธิ์บอก

"ข้ารู้สึกละอายต่อการกระทำของตัวเองจริง ๆ "

"ช่างเกอะ ลืมมันซะ ค่อยไปขอให้เข้าใจกันก็แล้วกัน" โพธิ์บอก

ทั้งสองมองสบตากันนิ่งและนานด้วยความรู้สึกเข้าใจกัน

ขณะทั้งสองฝ่ายช่วยกันทากรถไม้ยู่่นั้น โจดและ เสริมก็หอบเครื่องมือ เครื่องไม้มาเรียก
มานพ พอได้ยินเสียงขานรับ และ เห็นมานพที่บ้านโพธิ์ก็ทำสีหน้าแปลกใจ

"เข้ามานี่สิ... ข้ารู้ว่าพวกเอ็งก็ทำไม่ได้เหมือนกัน เอามาให้โพธิ์ช่วยทำแป็บเดียวก็
เสร็จ" มานพพูดกับเพื่อนทั้งสอง

"พวกเอ็งรีบขอโทษโพธิ์เสียก่อน" มานพรีบบอกเมื่อเห็นทั้งสองทำหน้าสงสัย

ทั้งสองรีบวาง เครื่องไม้เครื่องมือ รีบขอโทษโพธิ์ และสัญญาว่าจะ เป็นเพื่อนที่ดี
ของโพธิ์เช่นเดียวกับมานพ

"ข้าจะเอาไก่มาชดเชยที่ยัง ไก่เอ็งตาย ข้าจะขอแม่มาให้สองตัว" โจดบอก

"ถ้าจะเอามาชดเชยจริง ๆ ก็เอามาเพียงตัวเดียวก็พอ เพราะ เอ็งยังไก่อีกตาย
เพียงตัวเดียวเท่านั้น โพธิ์บอก

"พรุ่งนี้เรามาเล่นรถไม้กับโพธิ์และช่วยโพธิ์ทำงานด้วยดีไหม" เสริมชวน

"ดีที่สุดเลย เล่นรถไม้ไม่เปลืองเงินซื้อถ่าน และ เสียไม่เป็นด้วย" มานพตกลง

วันหยุดต่อ ๆ มา ทุกคนเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนาน เพราะต่างก็เข้าใจกันและกัน
โดยเฉพาะโพธิ์นั้นเป็นตัวอย่างที่ดีของทุกคน พลอยทำให้เพื่อน ๆ รู้จักช่วยพ่อแม่เสียก่อนที่จะ
เล่นสนุก ๆ ทุกวัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำอธิบายศัพท์

ชคเซย หมายถึง ให้มาแทน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนเฉลี่ย (Mean) (อนันต์ ศรีโสภา, 2525)

$$\text{สูตรที่ใช้ } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} = คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนของทุกคน

N = จำนวนคนทั้งหมด

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (อนันต์ ศรีโสภา, 2525)

$$\text{สูตรที่ใช้ } S.D = \sqrt{\frac{\sum X^2}{N} - \left(\frac{\sum X}{N}\right)^2}$$

S.D = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ = ผลรวมของคะแนนของทุกคนยกกำลังสอง

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนของทุกคน

N = จำนวนคนทั้งหมด

3. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test Dependent)

(คณิต ไข่มุกและโนรี ใจใส, 2529)

$$\text{สูตรที่ใช้ } t = \frac{\bar{D} - d_0}{Sd/\sqrt{n}}$$

Sd = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างของตัวแปรแต่ละคู่

\bar{d}_0 = ค่าเฉลี่ยของผลต่างของตัวแปรแต่ละคู่ ซึ่งเป็นค่าคงตัวที่เรา
กำหนดขึ้น

\bar{D} = ค่าเฉลี่ยของผลต่างของตัวแปรแต่ละคู่จากตัวอย่าง

n = จำนวนคู่ของตัวอย่าง

U_0 = ค่าเฉลี่ยของผลต่างของตัวแปรแต่ละคู่ของประชากร

4. ความแปรปรวนของผลต่างของตัวแปรแต่ละคู่

$$\text{สูตรที่ใช้ } S^2_d = \frac{\sum (D - \bar{D})^2}{n-1}$$

D = ผลต่างของตัวแปรแต่ละคู่จากตัวอย่าง

\bar{D} = ค่าเฉลี่ยของผลต่างของตัวแปรแต่ละคู่จากตัวอย่าง

n = จำนวนคู่ของตัวอย่าง

5. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test Independent)

(คณิต ไข่มุก และ โนรี ใจใส, 2529)

$$\text{สูตรที่ใช้ } t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{S^2_p/n_1 + S^2_p/n_2}}$$

\bar{X}_1 = ค่าเฉลี่ยของคะแนนชุดที่ 1

\bar{X}_2 = ค่าเฉลี่ยของคะแนนชุดที่ 2

S^2_p = ค่าความแปรปรวนของคะแนนทั้ง 2 ชุด

n_1 = จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มที่ 1

n_2 = จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มที่ 2

6. ค่าความแปรปรวนร่วมของคะแนนทั้ง 2 ชุด

$$\text{สูตรที่ใช้ } S^2_p = \frac{(n_1-1)S^2_1 + (n_2-1)S^2_2}{(n_1-1) + (n_2-1)}$$

n_1 = จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มที่ 1

n_2 = จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มที่ 2

S^2_1 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนชุดที่ 1

S^2_2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนชุดที่ 2

7. การหาค่าความสอดคล้องภายในของแบบทดสอบโดยสูตร Kuder Richardson ที่ 21

(อนัน ศรีโสภ, 2525)

$$\text{สูตรที่ใช้ } r_{tt} = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left(\frac{1 - k pq}{S^2_x} \right)$$

r_{tt} = ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

K = จำนวนข้อในแบบทดสอบ

\bar{p} = ค่าเฉลี่ยของสัดส่วนของผู้ที่ตอบถูก

\bar{q} = ค่าเฉลี่ยของสัดส่วนของผู้ที่ตอบผิด

S^2_x = ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งหมด

8. การคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยสูตร Pearson product moment correlation coefficient (r) (อนันต์ ศรีโสภกา, 2525)

$$\text{สูตรที่ใช้ } r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

r_{xy} = สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง X และ Y

X = คะแนนการทดสอบของแบบทดสอบชุดหนึ่ง

Y = คะแนนการทดสอบของแบบทดสอบอีกชุดหนึ่ง (ของนักเรียนคนเดียวกัน)

N = จำนวนนักเรียนที่เข้าสอบทั้งหมด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาวชื่นสมน สุขพันธุ์ เกิดวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ.2506 ที่จังหวัดสงขลา ด้
 รับปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ประถมศึกษา) จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 วิทยาเขตปัตตานี เมื่อปีการศึกษา 2528 รับราชการในตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 3
 โรงเรียนวัดทุ่งคา อำเภอรัศมี จังหวัดสงขลา และได้ลาศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา สาขา
 จิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา2531

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย